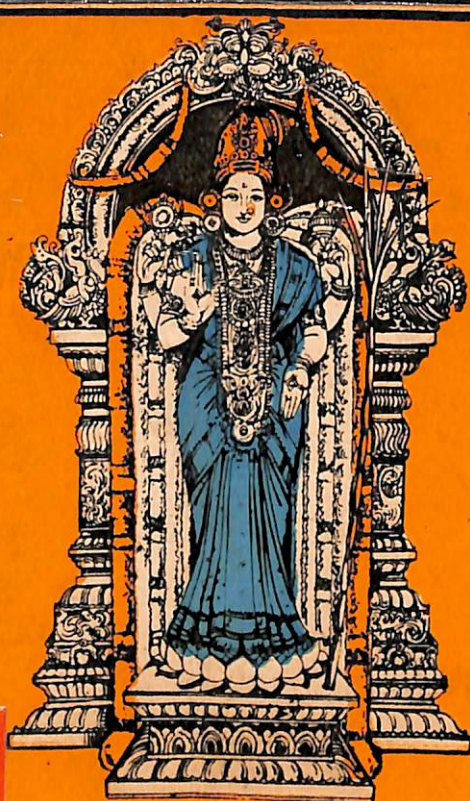

அருளுந் பொருளுந் தருந் அய்யராய் அந்தாத் (முஸுமம் - உரையும்)

C.No 16612

Q:25

அருளும் பொருளும் தரும் அபிராமி - அந்தாதி

(மூலமும் - உரையும்)

(மிக மிக எளிய உரை)

உரை ஆசிரியர்

M. நாராயணவேலுப்பிள்ளை

(ஒய்வு பெற்ற தமிழாசிரியர்)

பதிப்பாசிரியர்

தேவமூர்த்தி

செந்தில் பதிப்பகம்

(சிறந்த நூல் வெளியிடுவோர்)

10, பொன்னுசாமி நாயக்கன் தெரு,

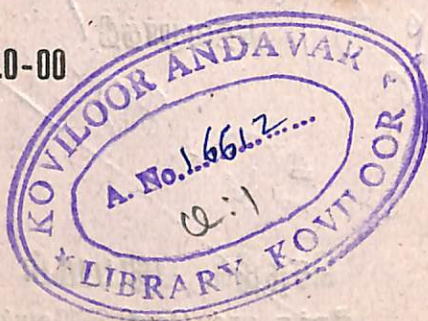
இராயப்பேட்டை :: சென்னை-600 014.

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 1991

(c) உரிமை : பதிப்பகத்தார்க்கு

விழுப்புரம் முத்துபதிப்பக அதிபர் பதிப்புச்
செம்மல் உயர்திரு. மு. லெட்சுமணன்
செட்டியார் அவர்களின் 59ம் ஆண்டு
நிறைவு விழா திருக்கடையூர், அமிர்த
கடையீஸ்வரர் ஆலயத்தில் நடைபெற்ற
பொழுது, அபிராமி அன்னையின் அருளோடு
வெளியிடப் பெற்றது.

விலை : ரூ. 10-00

அச்சிட்டோர்

வெற்றி அச்சகம்,

91, டாக்டர் பெசன்ட் ரோடு,

இராயப்பேட்டை :: சென்னை-600 014.

பதிப்புரை

- இந்நூல் எங்கள் பதிப்பகத்தின் 250 ஆவது வெளியீடாகும்.
- பாடல்கள் பதம்பிரித்து எளியவரும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.
- பாடல்களுக்கு உரை மிகமிக எளிய நடையில் கூறப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு உரைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் இந்த உரை நூல் “மிகமிக எளிமையானது”. என்றால் அது முற்றிலும் உண்மையாகும்.
- இந்நூல் ஆசிரியர் M. நாராயணவேலுப் பிள்ளை அவர்களின் நூறாவது நூல் என்பது மற்றுமொரு சிறப்பான செய்தியாகும்.
- பக்தியோடு படியுங்கள். அபிராமி அன்னை யின் அருளுக்குப் பாத்திரமாகுங்கள்.

தேவமூர்த்தி
பதிப்பாளர்

பொருளடக்கம்

1. அபிராமி அந்தாதியை அருளிய
ஸ்ரீ அபிராமிபட்டர் வரலாறு ... 5
2. அபிராமி அந்தாதி
மூலமும் — உரையும் ... 9
3. அபிராமி அம்மை பதிகம் ... 72
4. அபிராமிபட்டரும் திருக்கடையூரும்
சில அரிய தகவல்கள் ... 73

அபிராமி அந்தாதியை அருளிய ஸ்ரீஅபிராமி பட்டர் வரலாறு

‘சோழவள நாடு சோறுடைத்து’ என்று ஓளவையார் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். இதற்குக் காரணம் ஜீவந்தியாகிய காவிரி பாய்ந்து இந்த நாட்டை வளப்படுத்தி வருகிறது. நிலவளமும் நீர்வளமும் பொருந்தி உள்ள இந்நாட்டில் பல் வகைக் கலைகளும் ஒங்கி வளர்கின்றன. கல்வி நீர் பாய்ச்சி அறிவு எருவிட்டுப் பக்திப் பயிர் வளர்க்கும் இப்பொன்னி நாட்டில் ஏறத்தாழ 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்நூலாசிரியராகிய அபிராமிப் பட்டர் தோன்றினார்.

மாயவரத்திலிருந்து காவிரிப் பூம்பட்டினம் செல்லும் வழியில், காலனைக் காலால் உதைத்த அமிர்த கடேசர் கோவில் கொண்டிருக்கும் திருக் கடலூர் என்னும் திவ்விய தலம் உள்ளது. இயற்கை எழிலும் தெய்வத் திருவருட் பயனும் கொண்டு விளங்குகிறது இத்தலம். அத்தலத்தில் கல்வியும் ஒழுக்கமும் பொருந்திய அந்தணர் மரபில் ஞானக்

கொழுந்து என்னும்படி அபிராமிப் பட்டர் தோன்றினார். இவருடைய பிள்ளைத் திருநாமம் சப்பிரமணியன் என்பதாகும். இவர் கருவிலே திருவுடையார்; இசைக் கலையில் வல்லவராயினார். இவர் அபிராமி அம்பிகையின்மீது இள வயது முதலே பக்தி உடையவராய்த் திகழ்ந்தார்.

இவர் சக்தி பூஜையும் யோக நெறியும் முறையாகப் பயின்று வந்தார். அதனால் யோக சித்தி எய்தி, இதிகாசத்தில் அம்பிகையை ஒளிவடிவாகக் கண்டு பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். பக்தி நிறைந்து முக்தி நெறியில் பித்தர்போலவும், பேதையர் போலவும் உலகப் பற்றற்று அனுபூதிச் செல்வராய் வாழ்ந்து வந்தார். இவருடைய அருட்சக்தியை உணரா தவர்கள் இவரைப் பித்தரென்றும் துர்த்தேவதையை உபாசிப்பவர் என்றும் தூற்றலாயினர்.

அந்தக் காலத்தில் சரபோஜி மன்னர் தஞ்சையைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சி செய்துவந்தார். அவர் மராட்டியர். தெய்வ பக்தி மிகுந்தவர். ஒரு சமயம் தை அமாவாசையை முன்னிட்டு அவர் காவிரி சங்கமத்தில் நீராடக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்திருந்தார். நீராடித் திரும்புகையில் ஸ்ரீ அமுத கடேசரையும், ஸ்ரீ அபிராமி அம்பிகையையும் தரிசிக்கத் திருக்கடவுரை அடைந்தார். திருக்கோயிலுக்குச் சென்று தரிசனம் செய்தார்.

கோயிலின் ஒருபுறத்தில் அபிராமிப்பட்டர் யோக நிலையில் இருந்தார். அரசர் அவரைப் பற்றி விசாரித்தார். அருகில் இருந்தவர்கள், “இவர் ஒரு பித்தர்; வாமாசாரங்களில் ஈடுபடுபவர்” ஏதோ ஓர் துர்த்தேவதையை வழிபடுபவர்” என்றார்கள். பட்டரைப் பற்றி மேலும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வம் அரசருக்கு ஏற்பட்டது. பட்டரை நோக்கி, “பட்டரே, இன்று என்ன திதி?” என்று வினவினார்.

அவர் அம்பிகையின் அருளில் மயங்கியிருந்தமையால் அரசர் கேட்டது அவர் செவியில் அரை குறையாகக் கேட்டது. “இன்று பெளர்ணமி” என்று பதிலளித்தார். அங்கிருந்தவர்கள் கூறிய படியே பட்டர் உன்மத்தர் போலும் என்று அரசர் எண்ணி அமாவாசையன்று பெளர்ணமி எனக் கூறிய பட்டரைத் தண்டிக்கத் திட்டமிட்டுத் தம் இருப்பிடம் சார்ந்தார்.

அரசர் சென்ற பின்னர், பட்டர் நிஷ்டை கலைந்து, நிசுழ்ந்ததை உணர்ந்து பெரிதும் வருந்தினார். அம்பிகையே அப்பழியினின்றும் தம்மை மீட்கவேண்டும் என்று உறுதிபூண்டார். அம்பிகையின் சன்னதியில் ஆழமான குழிவெட்டி, அதில் தீயைமூட்டி, அதன்மேல் ஒரு விட்டத்தினின்று நூறு ஆரம்கொண்ட ஓர் உறியைக்கட்டித் தொங்க விட்டார். பிறகு அதன் மீதேறி அமர்ந்து, மாபெரும் பழியைத் துடைத்துக்கொள்ள, “என் உடலை இத்தீயில் இட்டு உயிர் துறப்பேன்” என்று

சூளுரைத்து “உதிக்கின்ற” எனத் தொடங்கும் இந்த ‘அபிராமி அந்தாதியை’ப் பாடத் தொடங்கினார்.

ஒவ்வொரு பாடலும் முடிந்த உடனே உறியின் ஒவ்வொரு கயிற்றை அறிந்துகொண்டே வந்தார். இவ்வாறாகப் பகற்பொழுது நீங்கி இரவு வந்தது. 79ஆவது பாடல் பாடி முடிந்தது. உடனே அபிராமி அம்பிகை வெளிப்பட்டு, பட்டருக்குக் காட்சியளித்தார். பலகோடி நிலவுகள் ஒளிவீசுவதற்கு ஒப்பான தன் ‘தாடக்கம்’ என்ற திருச்செவித் தோட்டைக் கழற்றி வானத்தில் வீசினார். அந்தத் திருவொளியில் உலகே மூழ்கிப் பேரானந்தம் கொண்டது.

“அன்புத் தொண்டனே! நீ மன்னன் பால் சொன்ன சொல் பொய்க்காமல் காத்தோம். மெய்யாகச் செய்தோம். நீ மேலும் பாடி எம்மை மகிழ்விப்பாயாக! அவற்றை உலகோரையும் பாடச்செய்து உய்விப்பாயாக” என அன்னை அபிராமி ஆசை கூறினாள்.

அமாவாசை தினத்தில் பௌர்ணமி போன்று பேரொளி தோன்றியமை கண்டு மன்னர் பெருவியப்படைந்தார். அருட்பெருந்தகை பட்டருக்கு மானியம் வழங்கி, பல சிறப்புக்களையும் செய்தார்.

அபிராமி அம்மையை நாமும் வணங்கி நலமடைவோமாக! அபிராமி அந்தாதியை அனைவரும் ஒதி நற்கதி பெறுவோமாக!

அபிராமி அந்தாதி

கணபதி காப்பு

(கட்டளைக் கலித்துறை)

தாரமர் கொன்றையும் சண்பக
மாலையும் சாத்தும்தில்லை
ஊரர்தம் பாகத்(து) உமைமைந்த
னேஉல(கு) ஏழும்பெற்ற
சீரபி ராமிஅந் தாதிஎப்
போதும்என் சிந்தையுள்ளே
காரமர் மேனிக் கணபதி
யேநிற்கக் கட்டுரையே.

கொன்றை மாலை அணியும் தில்லையம்பதி
நாயகனுக்கும் சண்பக மாலை அணியும் உமைக்கும்
மைந்தனே! மேகம் போன்ற கருநிறமுடைய
பேரழகு வாய்ந்த கணபதியே! ஏழ் உலகையும்
பெற்ற சீர்பொருந்திய அபிராமித் தாயின் அருளை
யும் அழகையும் எடுத்துக்கூறும் இவ் அந்தாதி என்
மனத்தில் இடைவிடாது நிற்க அருள்புரிவாயாக!
(உமாதேவியார் இறைவனின் இடப்பாகத்தில்
உறைபவள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பாடல்கள்
அந்தாதியாக அமைந்துள்ளன.)

நூல்

உதிக்கின்ற செங்கதிர் உச்சித்
 திலகம் உணர்வுடையோர்
 மதிக்கின்ற மாணிக்கம் மாதுளம்
 போது மலர்க்கமலை
 துதிக்கின்ற மின்கொடி மென்கடிக்
 குங்கும தோயமென்ன
 விதிக்கின்ற மேனி அபிராமி
 என்றன் விழித்துணையே

(1)

உதிக்கின்ற சூரியனின் செங்கதிரைப் போலவும், மஞ்சாடி மலர்போலவும், போற்றப்படுகின்ற மாணிக்கத்தைப் போலவும், மாதுளை அரும்பு போலவும், திருமகளும் போற்றுகின்ற வடிவை உடையவள் அபிராமி. அவள் கொடி மின்னலைப் போன்றும் மணமிக்க குங்குமக் குழம்பு போன்றும் சிறந்த திருமேனி உடையவள். அவளே எனக்குச் சிறந்த துணையாவாள்.

துணையும் தொழுந்தெய்வ மும்பெற்ற
 தாயும் சுருதிகளின்
 பணையும் கொழுந்தும் பதிகொண்ட
 வேரும் பனிமலர்ப்பூங்
 கணையும் கருப்புச் சிலையும்என்
 பாசாங் குசுமங்கையில்
 அணையும் திரிபுர சுந்தரி,
 யாவ(து) அறிந்தனமே.

(2)

குளிர்ந்த மலர் அம்பும், கரும்பு வில்லும்
 மெல்லிய பாசமும், அங்குசமும்கொண்டு விளங்கும்

திரிபுரசுந்தரியே எனக்குத் துணை. நான் தொழும்
தெய்வம்; என்னைப் பெற்ற தாய். வேதமாகவும்
அவற்றின் கிளைகளாகவும் கொழுந்துகளாகவும்
அவை பதிந்த வேர் ஆகவும் விளங்குகிறாள்.
அத்தகைய அபிராமி தேவியின் திருவருளால்
இவற்றை யாம் உணர்ந்தோம்.

அறிந்தேன் எவரும் அறியா
மறையை அறிந்துகொண்டு
செறிந்தேன் உனது திருவடிக்
கேதிரு வேவெருவிப்
பிறிந்தேன்நின் அன்பர் பெருமைஎண்
ணாத கருமநெஞ்சால்
மறிந்தே விழுநர குக்குற
வாய மனிதரையே.

(3)

அருட் செல்வத்தை வழங்கும் அபிராமித்
தாயே! நின் பெருமையை உணர்த்தும் அடியார்
களின் நட்பை நான் நாடவில்லை. தீவினைமிக்க
நெஞ்சம் காரணமாக நான் நரகத்தில் கிடந்தேன்.
இப்போது நான் அதை உணர்ந்து அங்கிருந்து
வந்துவிட்டேன். எவரும் அறியாத வேதப்
பொருளைத் தெரிந்துகொண்டேன். உன் திருவடி
களில் இரண்டறக் கலந்துவிட்டேன். இனி எனக்கு
நீயே துணையாவாய்

மனிதரும் தேவரும் மாயா
முனிவரும் வந்துசென்னி
குனிதரும் சேவடிக்கோமளமே
கொன்றை வாரசடைமேல்

பனிதரும் திங்களும் பாம்பும்

பகீரதி யும்படைத்த

புனிதரும் நீயும்என் புந்திஎந்

நாளும் பொருந்துகவே.

(4)

மனிதர், தேவர்; பெருந்தவசிகள் ஆகியோர் தலைவைத்து வணங்கும் அழகிய, சிவந்த திருவடிகளையுடைய கோமளமே! கொன்றை மாலையணிந்த சடையின்மேல் குளிர்ந்த நிலவும் பாம்பும், சுங்கையும் அணிந்த சிவபெருமானும் நீயும் என் மனத்தில் இடையறாது வீற்றிருக்க வேண்டும்.

பொருந்திய முப்புரை செப்புரை

செய்யும் புணர்முலையால்

வருந்திய வஞ்சி மருங்குன்

மனோன்மணி வார்சடையோன்

அருந்திய நஞ்சு(சு)அமு தாக்கிய

அம்பிகை அம்புயமேல்

திருந்திய சுந்தரி அந்தரி

பாதம்என் சென்னியதே.

(5)

அபிராமித் தாயே! உயிர்களுக்கு ஆதாரமான ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் நிறைந்து இருப்பவளே! மாணிக்கச் செப்பு போன்ற நெருங்கிய மார்பகங்களின் சுமையால் வருந்துவது போன்று இருக்கும் கொடி இடையை உடையவளே! மனத்தை ஞான நிலைக்குப் பக்குவப்படுத்தும் அம்பிகையே! நீண்ட சடையை யுடைய சிவபெருமான் அருந்திய ஆலகால விஷத்தை அமுதமாக ஆக்கிய உமாதேவியே!

பேரழகியும் பிராகாச வடிவமும் உடைய நீ அமர்ந்திருக்கும் தாமரையைக் காட்டிலும் மென்மையான உன் திருவடிகளை என் சிரமேற்கொண்டேன்.

சென்னிய(து) உன்பொன் திருவடித்

தாமரை சிந்தையுள்ளே

மன்னிய(து) உன் திரு மந்திரம்

சிந்தூர வண்ணப்பெண்ணே

முன்னிய நின் அடி யாருடன்

கூடி முறைமுறையே

பன்னிய(து) என்றும் உன் றன்பர்

மாகம பத்ததியே.

(6)

செம்மையான திருமேனியுடைய அபிராமி அன்னையே! உன் அழகிய திருவடித் தாமரைகள் என் தலைமேலன. உன் திருமந்திரம் என் நெஞ்சில் நிலைபெற்றிருக்கின்றது. உன்னை மறவாது தொழும் அடியார்களுடன் சேர்ந்து நான் பாராயணம் செய்வது உனது மேலான ஆகம நெறியே யாகும். (ஆகமம்—வேத நெறி.)

ததியுறு மத்திற் சுழலும் என்

ஆவி தளர்விலதோர்

கதியுறு வண்ணம் கருதுகண்

டாய்கம லாலயனும்

மதியுறு வேணி மகிழ்நனும்

மாலும் வணங்கி என்றும்

துதியுறு சேவடி யாய்சிந்து

ரானன சுந்தரியே.

(7)

தாமரை மலர்மேல் வாழ்கின்ற பிரமதேவனும்
பிறைசூடிய பெம்மானும், திருமாலும் வழிபடு
கின்ற திருவடிகளையுடைய அபிராமியே! சிந்தூர
திலகமணிந்த திருமுகத்தையுடைய அழகியே!
தயிரைக் கடையும்போது மத்து குழல்வதுபோல்
உலகில் பிறப்பு இறப்பு என்று சுழன்று வருந்
தாமல் என் உயிர் நற்கதி அடையுமாறு அருள்
புரிவாயாக! (ஆனனம்—முகம்.)

சுந்தரி எந்தை துணைவிஎன்
பாசத் தொடரைஎல்லாம்
வந்தரி சிந்தூர வண்ணத்தி
னாண்மதி டன்தலைமேல்
அந்தரி நீலி அழியாத
கன்னிகை ஆரணத்தோன்
சுந்தரி கைத்தலத் தாண்மலர்த்
தாள்என் கருத்தனவே.

(8)

அபிராமிதேவி பேரழகி, என் தந்தை சிவபெரு
மானின் துணைவி; என்னுடைய அகப்பற்று, புறப்
பற்று ஆகியவற்றைப் போக்குகின்ற செந்நிறத்
திருமேனி உடையவள். மகிஷாசூரமர்த்தனி. நீல
நிறமுடைய காளியும் அவளே. என்றும் கன்னி.
பிரம கபாலத்தைக் கையில் ஏந்தியவள்; அவளு
டைய திருவடிகளை நான் எப்போதும் தியானிக்
கின்றேன்.

கருத்தன எந்தைதன் கண்ணன
வண்ணக் கனகவெற்பிற்
பெருத்தன பால்அழும் பிள்ளைக்கு
நல்கின பேரருள்கூர்

திருத்தன பாரமும் ஆரமும்
 செங்கைச் சிலையும் அம்பும்
 முருத்தன மூரலும் நீயும்அம்
 மேவந்தென் முன்நிற்கவே.

(9)

அபிராமி அம்மையே! என் தந்தை சிவபெரு
 மானின் கண்களிலும் கருத்திலும் விளங்குவனவும்
 நல்ல நிறம்கொண்ட கனக மலைபோலக் கவின்
 பெற்றனவும் திருஞானசம்பந்தருக்குப் பால் நல்கி
 யவையும் ஆகிய மார்பகங்களும் அவற்றின்மீது
 அசையும் மாலையும், செங்கைகளில் உள்ள
 வில்லும் அம்பும் திருமுகத்தில் முத்துப் பற்களும்
 விளங்கித் தோன்ற எனக்குக் காட்சியளித்தருள
 வேண்டும்.

நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும்
 நடந்தும் நினைப்ப(து)உன்னை
 என்றும் வணங்குவ(து) உன்மலர்த்
 தாளஎழு தாமரையின்
 ஒன்றும் அரும்பொரு ளேஅரு
 ளேஉமை யேஇமயத்(து)
 அன்றும் பிறந்தவ ளேஅழி
 யாமுத்தி ஆனந்தமே,

(10)

எழுதப்படாமல் காதால் கேட்டுக் கற்கப்படும்
 பெருமை வாய்ந்த வேதத்தின் முடிந்த பொருளாய்
 உள்ளவளே! அருள்வடிவானவளே! உமையே!
 இமயமலையில் பிறந்தவளே! அழிவில்லாத முக்தி
 ஆனந்தமாக இருப்பவளே! நான் நின்றாலும்
 இருந்தாலும் கிடந்தாலும் எந்த நிலையில் இருந்

தாலும் உன்னையே நினைந்து தியானிக்கிறேன்.
உனது மலர்போன்ற பாதங்களையே வணங்கு
கிறேன்.

ஆனந்த மாய்என் அறிவாய்
நிறைந்த அமுதமாய்
வானந்த மான வடிவுடை
யாள்மறை நான்கினுக்கும்
தானந்த மான் சரணார
விந்தம் தவளநிறக்
கானந்தம் ஆட்ரங் காம்பி
ரான்முடிக்க கண்ணியதே.

(11)

அபிராமி மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, வான்
என்ற பஞ்சபூத வடிவாய் இருப்பவன். நிறைந்த
அமுதமாகவும், அறிவாகவும், ஆனந்தமாகவும்
விளங்குகிறான். ரிக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம்
என்னும் நான்கு வேதங்களின் முடிவுக்கும்
எட்டாத அம்பிகையின் திருவடித் தாமரைகள்
சாம்பல் பூத்த மயானத்தில் திருநடனம் செய்
யும் எம்பிரானின் தலைமாலையாக விளங்கு
கின்றன.

கண்ணிய(து) உன்புகழ் கற்ப(து)உன்
நாமம் கசிந்துபத்தி
பண்ணிய(து) உன்இரு பாதாம்
புயத்தில் பகல்இரவா
நண்ணிய(து) உன்னை நயந்தோர்
அவையத்து நான்முன்செய்த
புண்ணியம் ஏ(து)என்அம் மேபுவி
ஏழையும் பூத்தவளே,

(12)

ஏழ் உலகையும் பெற்றவளே! அபிராமித்
தாயே. யான் எப்போதும் உன் புகழையே
நினைக்கின்றேன்; உன் நாமமே கற்கின்றேன்.
உன் திருவடித் தாமரைகளையே மனம் நெகிழ்ந்து
பக்தி செய்கின்றேன். இரவும் பகலும் உன் அடியார்
திருக்கூட்டத்திலேயே சேர்ந்திருக்கின்றேன். இத்
தகைய உயர்ந்த நிலையைப் பெறுவதற்கு நான்
செய்த புண்ணியம்தான் என்ன?

பூத்தவ னேபுவ னம்பதி
னான்கையும் பூத்தவண்ணம்
காத்தவ னேபின் கரந்தவ
ளேகறைக் கண்டனுக்கு
மூத்தவ னேஎன்றும் மூவா
முகுந்தற்(கு) இளையவளே
மாத்தவ னேஉன்னை அன்றிமற்
றோர்தெய்வம் வந்திப்பதே.

(13)

பதினான்கு உலகங்களையும் பெற்றவளே!
அவற்றைக் காத்தவளே! பெற்றபடியே அவை
களைத் தன்னுள் அடக்கியவளே. நீலகண்டனுக்கு
மூத்தவளே! திருமாலுக்குத் தங்கையே! பெரிய தவ
முடைய அபிராமியே! உன்னையன்றி வேறு தெய்
வத்தை வணங்குவேனோ? மாட்டேன். (ஆதிசக்தி
யிலிருந்தே மும்மூர்த்திகளும் தோன்றினார்கள்
என்பது ஒரு கொள்கை.)

வந்திப் பவர்உன்னை வானவர்
தானவர் ஆனவர்கள்
சிந்திப் பவர்நல் திசைமுகர்
நாரணர் சிந்தையுள்ளே

பந்திப் பவர்அழி யாப்பர
 மானந்தர் பாரில்உன்னைச்
 சந்திப் பவர்க்(கு)எளி தாம்எம்
 பிராட்டின் தண்ணளியே. (14)

அபிராமித் தாயே! எம்பெருமாட்டியே!
 உன்னைத் தேவர்கள் அசுரர்கள் முதலானோர்
 வணங்குகிறார்கள்; ஒருமுகமாகப் பிரமனும், திரு
 மாலும் தியானிக்கிறார்கள்; பரமானந்தராகிய
 சிவபெருமான் உன்னை மனத்தில் கட்டுகிறார்.
 ஆயினும் நீ உன்னை வணங்குபவர்க்கு எளிதில்
 அருள் செய்கின்றாய். உன் கருணை வியக்கத்
 தக்கதாய் உள்ளது.

தண்ணளிக் கென்றுமுன் னேபல
 கோடி தவங்கள் செய்வார்
 மண்ணளிக் கும்செல்வ மோபெறு
 வார்மதி வானவர்தம்
 விண்ணளிக் கும்செல் வமும்அழி
 யாமுத்தி வீடுமன்றோ
 பண்ணளிக் கும்சொல் பரிமள
 யாமளைப் பைங்கிளியே. (15)

அபிராமித் தாயே! இன்சொல் கூறும் பைங்
 கிளியே! அடியார்களின் மனத்தகத்தே விளங்கித்
 தோன்றும் ஒளியே! உன்னுடைய அருளை வேண்டி
 பலகோடித் தவங்கள் செய்தவர்கள் இவ்வுலகச்
 செல்வங்களை மட்டும் அல்லாது சிறந்த தேவரு
 லகை ஆளும்பேறும், அழியாத முக்தி இன்பமும்
 பெறுவர்.

கிளியே கிளைஞர் மனத்தே
 கிடந்து கிளர்ந்தொளிரும்
 ஒளியே ஒளிரும் ஒளிக்கிட
 மேளண்ணில் ஒன்றுமில்லா
 வெளியே வெளிமுதல் பூதங்கள்
 ஆகி விரிந்தஅம்மே
 அளியேன் அறிவள விற(கு)அள
 வான(து) அதிசயமே.

(16)

கிளிபோன்றவளே! தாயே! அடியார்களின்
 மனத்தகத்தே விளங்கித் தோன்றும் ஒளியே!
 ஒளிரும் ஒளிகளுக்கெல்லாம் மூல காரணமாக
 இருப்பவளே! ஒன்றுமில்லாத அண்டமாகவும்,
 அதனின்ற ஐம்பெரும் பூதங்களாகவும் விரிந்து
 நின்ற தாயே! எளியவனாகிய என் சிற்றறிவுக்கு
 எட்டுமாறு நீ நின்றதும் அதிசயமே!

அதிசய மான வடிவுடை
 யாள்அர விந்தமெல்லாம்
 துதிசய ஆனன சந்தர
 வல்லி துணைஇரதி
 பதிசய மான(து) அபசய
 மாகமுன் பார்த்தவர்தம்
 மதிசய மாகஅன் றோவாம
 பாகத்தை வவ்வியதே.

(17)

அபிராமி அன்னை அதிசயமான அழகுடை
 யவள். தாமரை மலர்கள் எல்லாம் துதிசெய்யும்
 வெற்றிமிகு முகத்தை உடையவள். கொடி போன்
 றவள். அத்தகைய அம்பிகை இரதிமணாளனாகிய

மன்மதன் பெற்ற வெற்றிகள் எல்லாம் தோல்வியுறும்படி நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து பார்த்த சிவ பெருமானின் மனத்தையும் குழையச் செய்து அவருடைய இடப்பாகத்தைக் கவர்ந்து கொண்டான். அத்தகைய ஆற்றல் படைத்தவன் அபிராமி.

வவ்விய பாகத்(து) இறைவரும்
நீயும் மகிழ்ந்திருக்கும்
செவ்வியும் உங்கள் திருமணக்
கோலமும் சிந்தையுள்ளே
அவ்வியம் தீர்த்தென்னை ஆண்டபொற்
பாதமும் ஆகிவந்து
வெவ்விய காலன்என் மேல்வரும்
போது வெளினிற்கவே.

(18)

அபிராமி அம்மையே! என் அகப்பற்று புறப்பற்று ஆகிய பாசங்களை அகற்றி, என்னை ஆட்கொண்டு, கொடிய காலன் என்மேல் எதிர்த்து வரும்போது, அர்த்தநாரீஸ்வரராக நீங்கள் கொண்டிருக்கும் கோலமும், விரிந்துநின்ற திருமணக் கோலமும் ஆகி இருவரும் வந்து காட்சி தந்து அருளவேண்டும்.

வெளினின்ற நின்திரு மேனியைப்
பார்த்தென் விழியும்நெஞ்சும்
களினின்ற வெள்ளம் கரைகண்ட
தில்லை கருத்தினுள்ளே
தெளினின்ற ஞானம் திருநின்ற
தென்ன திருவுளமோ
ஒளினின்ற கோணங்கள் ஒன்பதும்
மேவி உறைபவளே.

(19)

ஒளிமிக்க கோணங்கள் ஒன்பதிலும் பொருந்தி
நவசக்தியாக உறைகின்ற அபிராமித் தாயே! நின்
திருமணக்காட்சியைக் கண்ட என் கண்களும்
நெஞ்சம் கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு ஒரு கரையில்லை.
ஆயினும் தெளிந்த ஞானம் இருப்பதை உணர்
கிறேன். இது உன்னுடைய திருவருள்ப் பயனே
யாகும்

உறைகின்ற நின்திருக் கோயில்நின்
கேள்வர் ஒருபக்கமோ
அறைகின்ற நான்மறை யின்அடி
யோழுடி யோஅமுதம்
நிறைகின்ற வெண்திங்க ளோகஞ்ச
மோஎன்றன் நெஞ்சகமோ
மறைகின்ற வாரிதி யோபூர
ணாசல மங்கலையே.

(20)

நித்திய கல்யாணியாகிய அபிராமித் தாயே! நீ
எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயில் உன் கணவ
ராகிய சிவபெருமானின் திருபாகமோ? அன்றி
ஓதப்படுகின்ற நான்கு வேதங்களின் ஆதியோ?
அந்தமோ? அன்றியும் அமிர்தம் போன்ற குளிர்ந்த
வெண்ணிலவோ? வெண்தாமரையோ? இல்லை
என்னுடைய நெஞ்சம்தானோ? செல்வமெல்லாம்
மறைந்திருக்கும் பாற்கடலோ? நீ எங்கும் நிறைந்
திருப்பதால் எதில் என்று தோன்றவில்லையே!

மங்கலை செங்கல சம்முலை
யாண் மலையாள்வருணச்
சங்கலை செங்கைச் சகல
கலாமயில் தாவுகங்கை

பொங்கலை தங்கும் புரிசடை
யோன்புடை யாள்உடையாள்
பிங்கலை நீலிசெய் யாள்வெளி
யாள்பசும் பெண்கொடியே.

(21)

அபிராமி அம்மை என்றும் சுமங்கலி; செங்கலசம் போன்ற அழகுமிகு மார்பகங்களை உடையவள். பர்வத வர்த்தனி; வெண்சங்கு வளையல்கள் ஒலிக்கின்ற செங்கைகளை உடையவள். சகலகலாவல்லி; மயில் போன்றவள். அலைமோதும் சடைமுடியில் சூடிய சிவபெருமானின் இடப் பாகத்தில் இருப்பவள்; என்னை ஆட்கொண்ட அபிராமி அம்மையே! பொன்நிறமாகவும், கரு நிறமாகவும் சிவந்த நிறமாகவும் காட்சி தருபவளே!

கொடியே இளவஞ்சிக் கொம்பே
எனக்குவம் பேபழுத்த
படியே மறையின் பரிமள
மேபனி மால்இமயப்
படியே பிரமன் முதலாய
தேவரைப் பெற்றஅம்மே
அடியேன் இறந்து இங்கு)இனிப்பிற
வாமல்வந்து ஆண்டுகொள்ளே.

(22)

இளவஞ்சிக் கொடியே! இளமையான பொற்கொம்பே! இன்றும் பக்குவம்பெறாத என்னை ஆட்கொண்ட கனியே! வேத முதற் பொருளே! பனி மூடிய இமய மலையில் தோன்றிய பெண் யானையே! பிரமன் முதலான தேவர்களைப் பெற்றெடுத்த அபிராமித் தாயே! அடியேன் இப்

பிறவியில் இறந்தபின் மீண்டும் பிறவாமல் அருள் செய்வாயாக!

கொள்ளேன் மனத்தில்நின் கோலம்அல்
 லா(து)அன்பர் கூட்டந்தன்னை
 விள்ளேன் பரசம யம்விரும்
 பேன்வியன் முவுலகுக்(கு)
 உள்ளே அனைத்தினுக் கும்புறம்
 பேஉள்ளத் தேவிளைந்த
 கள்ளே களிக்கும் களியே
 அளியளன் கண்மணியே.

(23)

மண், விண், பாதாளம் என்னும் மூன்று
 உலகங்களுக்கு உள்ளேயும் எல்லாவற்றிற்கும்
 வெளியேயும் உள்ளத்திலும் செழுமையாகத்
 தோன்றிய பேரின்பமே! அடியார்கள் உணர்ந்து
 களிப்புகளும் களிப்பே! என் கண்மணியே! உன்னு
 டைய திருமேனிக் கோலத்தையன்று வேறொன்
 றையும் மனத்தில் நினைக்கமாட்டேன். உன்
 அடியார் கூட்டத்தினின்று பிரியமாட்டேன். வேறு
 சமயங்களையும் விரும்பமாட்டேன்.

மணியே மணியின் ஒளியே
 ஒளிரும் மணிபுனைந்த
 அணியே அணியும் அணிக்கழ
 கேஅணு காதவர்க்குப்
 பணியே பணிக்கு மருந்தே
 அமரர் பெருவிருந்தே
 பணியேன் ஒருவரை நிற்பதம்
 பாதம் பணிந்தபின்னே.

(24)

மாணிக்க மணியே! அம்மணியில் தோன்றும்
ஒளியே! ஒளிபொருந்திய மாணிக்கங்கள் பதித்த
அணிகலமே! இவையாவற்றுக்கும் அழகுதரும்
அணியே. உன்னைச் சரணடையாதவர்க்குப்
பிணியே. சரணடைந்தவர்களுக்குப் பிறவிப்
பிணிக்கு மருந்தாய் இருப்பவளே. தேவர்களுக்குப்
பெருவிருந்தாய் இருப்பவளே! உன்னுடைய
தாமரை மலர்போன்ற பாதத்தில் பணிந்த பின்னர்
வேறு எவரையும் மனதாலும் நினையேன்.

பின்னே திரிந்(து) உன்அடியாரைப்
பேணிப் பிறப்பறுக்க
முன்னே தவங்கண் முயன்றுகொண்
டேன்முதல் மூவருக்கும்
அன்னே உலகுக்(கு) அபிராமி
என்னும் அருமருந்தே
என்னே இனிஉன்னை யான்மற
வாமல் நின்(று) ஏத்துவனே.

(25)

அபிராமித் தாயே! மும்மூர்த்திகளுக்கும்
தாயாக விளங்குபவளே! மூவுலகுக்கும் அபிராமி
என்னும் அருமருந்தே. உன் அடியார் பின்சென்று
அவரை வணங்கி என் பிறப்பைப் போக்கிக்
கொள்ளத் தேவையான தவங்களைச் செய்து
முடித்துக் கொண்டேன். அத்தவத்தின் பயனால்
உன்னை மறவாமல் போற்றுகின்றேன். இனியும்
வணங்குவேன்.

ஏத்தும் அடியவர் ஈரேழ்
 உலகினை யும்படைத்தும்
 காத்தும் அழித்தும் திரிபவ
 ராம்கமழ் பூங்கடம்பு
 சாத்தும் குழல்அணங் கேமணம்
 நாளும்நின் தாள்இணைக்(கு)ள்
 நாத்தங்கு புன்மொழி ஏறிய
 வாறு நகையுடைத்தே.

(26)

பதினான்கு உலகங்களையும் முறையாகப்
 படைத்தும், காத்தும், அழித்தும் தொழில் புரியும்
 பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்னும் மும்மூர்த்தி
 களும் உன்னை வணங்குகிறார்கள். இத்துணை
 பெருமையையும் கடம்ப மாலையையும் அணிந்த
 ஆரணங்கே, உன் திருவடிகளில் எளியேனாகிய
 என் பாடலாகிய இந்த அபிராமி அந்தாதியைச்
 சாத்துகிறேன். இவ்வாறு என் பாடல் ஏற்றம்
 பெற்றிருப்பது எனக்கே நகைப்பாய் இருக்கிறது

உடைத்தனை வஞ்சப் பிறவியை
 உள்ளம் உருகும்அன்பு
 படைத்தனை பத்ம பதயுகம்
 சூடும் பணிஎனக்கே
 அடைத்தனை நெஞ்சத்(து) அழுக்கைஎல்
 லாம்நின் அருட்புனலால்
 துடைத்தனை சுந்தரி நின்னருள்
 ஏதென்று சொல்லுவதே.

(27)

அபிராமி அன்னையே! என் நெஞ்சத்திலிருந்த
 ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும் மலங்களை

யும் உனது அருள் நீரால் கழுவினாய். அவ்வாறு செய்து உனது திருவடித் தாமரைகளை என் தலை மீது சூடிக் கொள்ளும் பணியை அருளினாய். அதன் பயனாக என் கல் மனமும் கரைந்து பக்தி பண்ணுமாறு செய்தாய். அதனால் என்னை வஞ்சித்து மென்மேலும் தொடர்ந்து வந்த பிறப்பைப் போக்கினாய். உனது அருள் தன்மையை நான் எவ்வாறு புகழ்வேன்?

சொல்லும் பொருளும் எனநட
மாடும் துணைவருடன்
புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடி
யேனின் புதுமலர்த்தாள்
அல்லும் பகலும் தொழும்அவர்க்
கேஅழி யாஅரசும்
செல்லும் தவநெறி யும்சிவ
யோகமும் சித்திக்குமே.

(28)

சொல்லையும் அதன் பொருளையும் போலத் துணைவராகிய எம் பிரானுடன் இடைபிரியாது இணைந்து நிற்கும் பரிபளப் பூங்கொடியே. அன்றலர்ந்த மலர் போன்ற உன் திருவடிகளை இரவு பகலாய் சிந்தித்துத் தொழுபவர்க்கே என்றும் அழியாத அரச போகமும் நல்ல மோட்சத்திற்கான தவநெறியும் சிவ பதமும் வாய்க்கும்.

சித்தியும் சித்தி தரும்தெய்வ
மாகித் திகழும்பரா
சத்தியும் சக்தி தழைக்கும்
சிவமும் தவம்முயல்வார்

முத்தியும் முத்திக்கு வித்தும்வித்
தாகி முளைத்தெழுந்த
புத்தியும் புத்தியின் உள்ளே
புரக்கும் புரத்தையன்றே.

(29)

அபிராமி அம்மையே! அஷ்டமா சித்திகளும், அச்சித்திகளைத் தரும் தெய்வங்களாகிய பராசக்தியும், அப் பராசக்தி கிளைத்தோங்கக் காரணமான பரமசிவமும், அப்பரமசிவத்தைக் குறித்துத் தவம் செய்பவருக்கு முக்தியும் நீயே அருளுகின்றாய். அம் முக்தியால் ஏற்படுகின்ற விதையும், அவ்விதையில் ஏற்பட்ட ஞானமும், ஞானத்தின் உட்பொருளும் ஆகி எல்லா பந்தங்களினின்றும் காக்கக் கூடிய தெய்வம் உன்னைத் தவிர வேறு யாருளர்?

அன்றே தடுத்த(து)என்னை ஆண்டுகொண்டாய்
கொண்ட(து) அல்லஎன்கை
நன்றே உனக்கினி நான்என்
செயினும் நடுக்கடலுள்
சென்றே விழினும் கரையேற்
றுகைநின் திருவுளமே
ஒன்றே பலவுரு வேஅரு
வேஎன் உமையவளே.

(30)

அபிராமி அம்மையே! உமையவளே! தனிப் பொருளே! பல உருவாய் விளங்குபவளே! உருவமற்ற பொருளே! அப்பொழுதே என்னைத் தீவினை தொடராவண்ணம் தடுத்து ஆட்கொண்டாய். இல்லை என்று சொல்வது உனக்கு நன்றன்று. ஆகையால் இனி நான் எது செய்

தாலும், பாசக் கட லினுள் சென்று விழுந்தாலும்
முத்தி என்னும் கரையில் ஏற்றுதல் உன் கருணை
யாகும்.

உமையும் உமையொரு பாகனும்
ஏக உருவில்வந்திங்(கு)
எமையும் தமக்கன்பு செய்யவைத்
தார்இனி எண்ணுதற்குச்
சமையங் கருமில்லை ஈன்றெடுப்
பாள்ஒரு தாயும்இல்லை
அமையும் அமையுறு தோளியர்
மேல்வைத்த ஆசையுமே. (31)

அபிராமி அம்மையே! நீயும், உன்னை ஒரு
பாகமாக உடைய எம்பிரானும் அர்த்த நாரீஸ்வர
வடிவில் வந்து எனக்குக் காட்சியளித்து - என்னை
யும் அன்பு செய்து உய்யும்படி அனுக்கிரகம் செய்
தீர்கள். ஆகவே இனி மேற்கொள்ளுவதற்குரிய
மதங்களும் இல்லை. இனிப் பிறவி இல்லாமையால்
என்னைப் பெற்றெடுக்கும் தாயும் இல்லை.
மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடைய மாதர் மீது
வைத்த ஆசையும் இனி இல்லை.

ஆசைக் கடலில் அகப்பட்டு)
அருளற்ற அந்தகன்கைப்
பாசத்தில் அல்லல் படஇருந்
தேனைநின் பாதம்என்னும்
வாசக் கமலம் தலைமேல்
வலியவைத்(து) ஆண்டுகொண்ட
நேசத்தை என்சொல்லு வேன்சர்
பாகத்து நேரிழையே. (32)

சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தில் அமர்ந்த
வளே ! நான் ஆசையென்னும் கரைகாணாக்
கடலில் விழுந்து இரக்கமற்ற எமனின் பாசவலை
யில் சிக்கியிருந்தேன். அந்நிலையில் உன்னுடைய
மலர்ப்பாதத்தை என் தலைமேல் வைத்து என்னை
ஆட்கொண்டாய். தாயே உன்னுடைய பெருங்
கருணையை நான் எவ்வாறு சொல்வேன்?

இழைக்கும் வினைவழி யேஅடும்
காலன் எனைநடுங்க
அழைக்கும் பொழுதுவந்(து) அஞ்சல்என்
பாயஅத்தர் சித்தம்எல்லாம்
குழைக்கும் களபக் குவிமுலை
யாமனைக் கோமளமே
உழைக்கும் பொழுதுன்னை யேஅன்னை
யேஎன்பன் ஓடிவந்தே. (33)

சிவபெருமானின் சித்தத்தைக் குழையச் செய்
கின்ற அழகிய இளமுலை நாயகியே! செய்த
நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்பக் காலம் பார்த்துக்
கொல்லும் எமன் நான் நடுங்குமாறு என்னை
அழைக்கும் போதும், நான் மிக்க வருத்தத்தை
அடையும் பொழுதும் அன்னையே என்று அழைப்
பேன். ஓடிவந்து என்னைக் காத்தருள்வாயாக!

வந்தே சரணம் புகும்அடி
யாருக்கும் வானுலகம்
தந்தே பரிவொடு தான்போய்
இருக்கும் சதுர்முகமும்

பைந்தேன் அலங்கல் பருமணி
ஆகமும் பாகமும்பொன்
செந்தேன் மலரும் அலர்கதிர்
ஞாயிறும் திங்களுமே.

(34)

அபிராமி அன்னை, தன்னிடம் அடைக்கலம்
புகும் அடியார்களுக்கு அவர்கள் விரும்பியவாறே
வானுலக வாழ்வை அருளுவாள். அவள் நான்
முகன் நாவிலும், திருமாலின் மார்பிலும், எம்
பெருமானின் இடப்பாகத்திலும், பொற்றாமரை
யிலும், அதனை மலரச் செய்யும் சூரியனிடத்திலும்
சந்திரனிடத்திலும் விரும்பிச் சென்று வீற்றி
ருப்பாள்.

திங்கட் பகவின் மணநாறும்
சீறடி சென்னிவைக்க
எங்கட்(கு) ஒருதவம் எய்திய
வாஎண் ணிறந்தவிண்ணோர்
தங்கட்கும் இந்தத் தவம்எய்து
மோதரங் கக்கடலுள்
வெங்கட் பணியணை மேல்துயில்
கூரும் விழுப்பொருளே.

(35)

அலை மோதும் பாற்கடலில் கொடிய கண்
களையுடைய பாம்பனையில் வைணவி என்னும்
பெயரோடு அறிதுயிலில் அமர்ந்திருக்கும் அபிராமி
அன்னையே! பிறைமதியின் மணம் வீசும் சிறந்த
உன்பாதங்களை எங்கள் தலை மீது மேற்கொள்ள
எங்களுக்கு ஒரு நற்பேறு இருந்தவாறு என்னே!

விண்ணுலக தேவர்களுக்கு இந்தப் பாக்கியம்
கிட்டுமோ?

பொருளே பொருள்முடிக் கும்போக
மேஅரும் போகம்செய்யும்
மருளே மருளில் வருந்தெரு
ளேஎன் மனத்துவஞ்சத்(து)
திருளேதும் இன்றி ஒளிவெளி
யாகி இருக்கும்உன்றன்
அருளே(து) அறிகின் றிலேன்அம்(பு)
யாதனத்(து) அம்பிகையே. (36)

தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் அபிராமித்
தாயே! நீ பொருள்களின் உருவாகவும், அப்
பொருளைக் கொண்டு நுகரும் போகமாகவும்,
அப்போகத்தால் உண்டாகும் மாயை யாகவும்,
அம்மாயையில் தோன்றும் தெளிவாகவும் இருக்
கின்றாய். என் மனத்தில் மாயையின் காரண
மாகிய அஞ்ஞான இருள் சிறிதும் இல்லாமற்
செய்யும் ஞான ஒளியே. பிரகாசமாக விளங்கும்
தாயே! உன்னுடைய திருவருள் எத்தகையது
என்று உணர முடியாமல் மயங்குகின்றேன்.
(அம்புயம் — தாமரைமலர்)

கைக்கே அணிவது கன்னலும்
பூவும் கமலம்அன்ன
மெய்க்கே அணிவது வெண்முத்து
மாலை விடஅரவின்
பைக்கே அணிவது பன்மணிக்
கோவையும் பட்டுமளட்டுத்
திக்கே அணியும் திருவுடை
யான்இடம் சேர்பவளே. (37)

எட்டுத் திசைகளுக்கும் தலைவனாகிய எம் பெருமானின் இடப் பாகத்தில் பொலிந்து நிற்கும் அபிராமியே! உன் கைகளில் கரும்பு வில்லும் மலர் அம்புகளும் உள்ளன. கமல மலர் போன்ற உன் திருமேனியை வெண்முத்துமாலை அலங்கரிக்கிறது. பட்டும் மேகலையும் உன் இடையை அலங்கரிக்கின்றன.

பவளக் கொடியில் பழுத்த
செவ்வாயும் பனிமுறுவல்
தவளத் திருநகை யும்துணை
யாளங்கள் சங்கரனைத்
துவளப் பொருது துடியிடை
சாய்க்கும் துணைமுலையாள்
அவளைப் பணிமின்கண் டர்அம
ராவதி ஆளுகைக்கே.

(38)

அபிராமி அன்னை பவளக் கொடி போலும் சிவந்த வாயை உடையவள்; முத்துப் போன்ற பல் வரிசையை உடையவள். எம் ஈசன் சங்கரனது யோகம் துவண்டு கலையுமாறு குழைத்துத் தன் இடையையும் வருந்துமாறு சாய்க்கும் மார்பகங்களை உடையவள். விண்ணுலக ஆட்சியை விரும்பினால், அந்தத் தேவியை வணங்குங்கள்.

ஆளுகைக்கு உன்றன் அடித்தா
மரைகள்உண்டு அந்தகன்பால்
மீளுகைக்கு உன்றன் விழியின்
கடையுண்டு மேல்இவற்றின்

முளுகைக்(கு) என்குறை நின்குறை
 யேஅன்று முப்புரங்கள்
 மாளுகைக்(கு) அம்பு தொடுத்தவில்
 லான்பங்கில் வாள்நுதலே !

(39)

திரிபுரங்களை அழிக்கும் பொருட்டு அம்பு
 தொடுத்த வில்லையுடைய சிவபெருமானின்
 இடப்பாகத்தில் இருக்கும் அபிராமியே ! ஒளி
 பொருந்திய நெற்றியை யுடையவளே ! என்னை
 அடிமை கொள்ள உன்னுடைய திருவடித் தாமரை
 கள் உள்ளன. எமனிடமிருந்து மீள் உன் கடைக்
 கண் பார்வை உள்ளது. முயன்றால் பெறலாம்.
 முயலாதது என் குறையே யன்றி உன்குறை,
 யன்று.

வாணுதல் கண்ணியை விண்ணவர்
 யாவரும் வத்திறைஞ்சிப்
 பேணுதற்(கு) எண்ணிய எம்பெரு
 மாட்டியைப் பேதைநெஞ்சில்
 காணுதற்(கு) அண்ணியள் அல்லாத
 கன்னியைக் காணும்அன்பு
 பூணுதற்(கு) எண்ணிய எண்ணம்அன்
 றோமுன்செய் புண்ணியமே.

(40)

அபிராமி தேவி ஒளிபொருந்திய நெற்றிக்
 கண்ணை உடையவள். தேவர்கள் வந்து வணங்
 கிப் போற்றுதற்கு எண்ணிய எம்பெருமாட்டி.
 அறியாமை நிறைந்த நெஞ்சுடையார்க்குக் காண
 முடியாத கன்னி. அத் தேவியை வணங்க எண்ணி
 னேன். இது நான் முற் பிறவிகளில் செய்த
 புண்ணியமாகும்.

புண்ணியம் செய்தன மேமன
 மேபுதுப் பூங்குவளைக்
 கண்ணியும் செய்ய கணவரும்
 கூடிநம் காரணத்தால்
 நண்ணிஇங் கேவந்து தம்மடி
 யார்கள் நடுவிருக்கப்
 பண்ணினம் சென்னியின் மேல்பத்ம
 பாதம் பதித்திடவே.

(41)

மனமே! குவளை மலர் போன்ற கண்களை
 யுடைய அபிராமி அம்மையும் அவர் கணவரான
 செய்ய திருமேனியுடைய சிவபெருமானும் ஒன்று
 கூடி வந்து நம்மை அடியார்கள் கூட்டத்தில்
 இருக்குமாறு செய்ததோடு, நம் தலைமீது திரு
 வடித் தாமரைகளைப் பதித்தார்கள். அவ்வாறு
 அருள்செய்ய நாம் புண்ணியம் செய்திருக்கிறோம்.

இடம்கொண்டு விம்மி இணைகொண்டு
 இறுதி இளகிழுத்து
 வடங்கொண்ட கொங்கை மலைகொண்டு
 இறைவர் வலியநெஞ்சை
 நடங்கொண்ட கொங்கை நலங்கொண்ட
 நாயகி நல்லரவின்
 படங்கொண்ட அல்குல் பனிமொழி
 வேதப் பரிபுரையே.

(42)

அபிராமி அம்மையே! ஒளிவீசும் முத்து
 மாலை உன்னுடைய மார்பகங்களில் புரள்கின்றது.
 உன்னுடைய மார்பகங்களாகிய மலைகளைக்
 கொண்டு சிவபெருமானது வலிமைமிக்க மனத்தை

எண்ணியபடியெல்லாம் ஆட்டுவிக்கின்றாய்.
பாம்பின் படம் போன்ற அகன்ற மடியை உடையவளே! குளிர்ந்த இன்மொழி பேசும் அம்பிகையே! வேதச் சிலம்புகளைத் திருவடிகளில் அணிந்துகொண்டவளே! என்னைக் காத்தருள்க.
(பரிபுரம்—சிலம்பு)

பரிபுரச் சீறடி பாசாங்
குசைபஞ்ச பாணிஇன்சொல்
திரிபுர சுந்தரி சிந்துர
மேனியன் தீமைநெஞ்சில்
புரிபுர வஞ்சரை அஞ்சக்
குனிபொருப் புச்சிலைக்கை
எரிபுரை மேனி இறைவர்செம்
பாகத்(து) இருந்தவளே.

(43)

நீ சிலம்பணிந்த சிற்றடிகளும் பாசமும் அங்குசமும் உடையவள். பஞ்ச பாணங்களை உடையவள். இனிமையான சொற்களைப் பேசும் திரிபுரசுந்தரி. சிந்துரம் போலும் சிவந்த திருமேனியுடையவள். திரிபுரங்களை இடமாகக் கொண்ட வஞ்சகர்களாகிய அசுரர்களை அழித்தவர் சிவபெருமான். அவருடைய இடப்பாகத்தை உறைவிடமாகக் கொண்ட தேவியே!

தவளே இவள்ளங்கள் சங்கர
னார்மனை மங்கலமாம்
அவளே அவர்தமக்கு அன்னையும்
ஆயினள் ஆகையினால்

இவளே கடவுளர் யாவர்க்கும்
மேலை இறைவியுமாம்
துவளேன் இனியொரு தெய்வமுன்
டாகமெய்த் தொண்டுசெய்தே. (44)

எங்கள் ஈஸ்வரனாகிய சிவபெருமானின்
மனைவியே! அவருக்கே அன்னையாகவும் ஆன
வளே! ஆகவே அத் தேவியே எல்லாத் தெய்வங்
களுக்கும் மேலான இறைவியாவாள். உன்னைத்
தவிர வேறொரு முதல் தெய்வம் உண்டென்று
நினைத்து நான் தொண்டு செய்து வாடமாட்
டேன். (தவள்—வெண்மை, கற்பூரம்)

தொண்டுசெய் யாதுநின் பாதம்
தொழாது துணிந்திச்சையே
பண்டுசெய் தார்உள ரோஇல
ரோஅப் பரிசடியேன்
கண்டுசெய் தால்அது கைதவ
மோஅன்றிச் செய்தவமோ
மிண்டுசெய் தாலும் பொறுக்கைநன்
றேபின் வெறுக்கையன்றே. (45)

அபிராமித் தாயே! உனக்குப் பணிவிடை
செய்யாமல், உன் பாதங்களை வணங்காமல், தன்
இச்சைப்படியே கடமையைச் செய்த ஞானிகளும்
இருத்தனர். அவர்களைப்போல் நான் நடந்தால்
நீ வெறுப்பாயோ? பொறுத்து, அருள் செய்வாயோ
நான் அறியேன். என்றாலும் நான் தவறே
செய்தாலும் என்னை வெறுக்காமல் பொறுத்துக்

கொள்வதே நீதியாகும். (கைதவம் — கபடம், பொய், துன்பம். மிண்டு செல்தல்—நெருங்குதல், வலியதாதல், குத்துதல்.)

வெறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும்
தம்மடி யாரைமிக்கோர்
பொறுக்கும் தகைமை புதியதன்
றேபுது நஞ்சையுண்டு
கறுக்கும் திருமிடற் றான்இடப்
பாகம் கலந்தபொன்னே
மறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும்
யானுன்னை வாழ்த்துவனே.

(46)

நீலகண்டனுடைய இடப்பாகத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பொன்னே! சிறுயோர்கள், செய்யத்தகாத செயல்களைச் செய்துவிடுவர். அறிவிற் சிறந்த ஞானிகள் அதைப் பொறுத்தருளியதும் உண்டு. அது புதியதன்று. நான் தவறான வழியில் சென்றாலும் அது உனக்கு வெறுப்பைத் தந்தாலும் நான் மறுபடியும் உன்னிடம்தான் சரணடைவேன். வாழ்த்தி வழிபடுவேன்.

வாழும் படியொன்று கண்டுகொண்
டேன்மனத் தேயொருவர்
வீழும் படியன்று விள்ளும்
படியன்று வேலைநிலம்
ஏழும் பருவரை எட்டுமீளட்
டாமல் இரவுபகல்
சூழும் சுடர்க்கு நடுவே
கிடந்து சுடர்கின்றதே.

(47)

அபிராமித் தாயே! நீ கடல்களுக்கும் ஏழு
உலகங்களுக்கும், உயர்ந்த எட்டு மலைகளுக்கும்
எளிதில் எட்டாதவள். மேலுள்ள இரவையும்
பகலையும் செய்யும் சந்திர சூரியர்களுக்கு
இடையே நின்று சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கின்றாய்.
பேரின்ப வாழ்வு வாழ்வதற்குப் பற்றுக் கோடா
கிய ஒன்றை ஞானக் கண்களால் கண்டு கொண்
டேன். அது நினைக்கும் தரமன்று; சொல்லும்
தரமன்று.

சுடரும் கலைமதி துன்றும்
சடைமுடிக் குன்றில்ஒன்றிப்
படரும் பரிமளப் பச்சைக்
கொடியைப் பதித்து நெஞ்சில்
இடரும் தவிர்த்திமைப் போதிருப்
பார்பினனும் எய்துவரோ?
குடரும் கொழுவும் குருதியும்
தோயும் குரம்பையிலே.

(48)

ஒளிரும் இளம்பிறையைச் சடைமுடியில்
அணிந்த சிவபெருமானாகிய செம்பவளக் குன்றில்
பொருந்திப்படரும் மணமிக்க பச்சைப் பசுங்
கொடியாகிய அபிராமியை நெஞ்சில் பதித்து எவ்
வித சஞ்சலமும் இன்றி வழிபடும் யோகிகளும்
இமையாமல் கடுந்தவம் செய்யும் ஞானிகளும்
மீண்டும் பிறப்பார்களோ? மாட்டார்கள். ஏனெ
னின் தோலும், குடலும், இரத்தமும், இறைச்சி
யும் கொண்ட இந்த மானிடப் பிறப்பை விரும்
பார் ஆதலின்.

குரம்பை அடுத்துக் குடிபுக்க
 ஆவிவெங் கூற்றுக்கிட்ட
 வரம்பை அடுத்து மறுகும்அப்
 போது வளைக்கைஅமைத் து)
 அரம்பை அடுத்த அரிவையர்
 சூழவந்(து) அஞ்சல்என்பாய்
 நரம்பை அடுத்த இசைவடி
 வாய்நின்ற நாயகியே.

(49)

நரம்புக் கருவிகளைக் கொண்ட இசைவடி
 வான அபிராமி அம்மையே! இவ்வுடலைச்
 சார்ந்து குடிபுகுந்த என்னுயிர் எமனுக்கு வரம்
 பாய் அமைந்த என் ஆயுள் எல்லையை அடைந்து
 மரணத்துக்கு அஞ்சி வருந்தும்போது அரம்பை
 யரும் தேவ மகளிரும் சூழ என்னிடம் வந்து
 அஞ்சாதே என்று அபயம் அளித்தருள வேண்டும்.
 (அஞ்சல்—அஞ்சாதே.)

நாயகி நான்முகி நாரா
 யணிகை நளினபஞ்ச
 சாயகி சாம்பவி சங்கரி
 சாமனை சாதிநச்சு
 வாயகி மாலினி வாரகி
 சூலினி மாதங்கிஎன்(று)
 ஆயகி யாதி உடையாள்
 சரணம் அரண்மமக்கே.

(50)

அபிராமி அம்மையே! நீயே உலக நாயகி;
 பிரமசக்தி; விஷ்ணு சக்தி; தாமரைக் கைகளில்
 மலர் அம்புகளை ஏந்தியவள்; சம்பு சக்தி; இன்ப

மளிக்கும் சங்கரி; எழிலுடையவள்; நாகாபரணம் உடையவள்; உலகளிக்கும் வராகி; சூலம் ஏந்தியவள்; மதங்க முனிவரின் மகள்; என்று பலவேறு புகழுடையவள் அபிராமி. உன்னுடைய பாதங்களை வணங்கினோம். அவைகளே எங்களுக்குப் பாதுகாவல். (சாமளம்—கருமை, பசுமை. கியாதி—புகழ்.)

அரணம் பொருள்ளன்(று) அருள்ஒன்(று)

இலாத அசுரர்தங்கள்

முரணன்(று) அழிய முனிந்தபெம்

மானும் முகுந்தனுமே

சரணம் சரணம் எனநின்ற

நாயகி தன்னடியார்

மரணம் பிறவி இரண்டும்எய்

தார்இந்த வையகத்தே.

(51)

முப்புரங்களை நிலையென்று கருதிய அசுரர்களை அழித்த சிவபெருமானும் திருமாலும் வணங்கக்கூடிய அபிராம வல்லியே! அடைக்கலம் என்று வரும் அடியார்களின் மரண பயத்தை ஒழிப்பாய்! அதுவுமன்றி அவர்கள் பிறப்பற்ற பெரு நிலையை அடைய அருள் செய்வாய்.

வையம் துரகம் மதகரி

மாமகு டம்சிவிகை

பெய்யும் கனகம் பெருவிலை

ஆரம் பிறைமுடித்த

ஐயன் திருமனை யாள்அடித்

தாமரைக்கு) அன்புமுன்பு

செய்யும் தவமுடை யார்க்குள

வாகிய சின்னங்களே.

(52)

அபிராமி அம்மையே! தேர், குதிரை, யானை, மணிமுடி, பல்லக்கு, சிற்றரசர்கள் கட்டும் கப்பம், விலை உயர்ந்த முத்து மாலைகள் முதலியவை பிறை சூடிய சிவபெருமானின் துணைவியாகிய அபிராம வல்லியின் திருவடித் தாமரைகளில் பக்திசெய்யும் பேறு பெற்றவர்கட்கு உரிய அடையாளங்களாம். அதாவது அம்பிகையின் அருள் பெற்றவர்கள் பெரு மன்னர்களாக விளங்குவார்கள். என்பதாம். (வையம்—உலகம். தேர்.)

சின்னஞ் சிறிய மருங்கினில்
சாத்திய செய்யபட்டும்
பென்னம் பெரிய முலையும்முத்
தாரமும் பிச்சிமொய்த்த
கன்னங் கரிய குழலும்கண்
மூன்றும் கருத்தில்வைத்துத்
தன்னந் தனியிருப் பார்க்கிது
போலும் தவமில்லையே.

(53)

அபிராமி அம்மையே! நுண்ணிடையில் சாத்திய பட்டு உடையையும் பெரிய மாற்பகங்களையும் முத்து மாலைகளையும் பிச்சிப்பூ மாலையையும் கரிய கூந்தலையும் மூன்று கண்களையும் உடைய உன்னைக் கருத்தில் கொண்டு தியானிப்பவர்களுக்கு இதுபோன்ற தவம் வேறு இல்லை.

இல்லாமை சொல்லி ஒருவர்தம்
பால்சென்(று) இழிவுபட்டு
நில்லாமை நெஞ்சில் நினைகுவி
ரேல்நித்தம் நீடுதவம்

கல்லாமை கற்ற கயவர்தம்
பால்ஒரு காலத்திலும்
செல்லாமை வைத்த திரிபுரை
பாதங்கள் சேர்மின்களே.

(54)

உலகத்தீரே! நீங்கள் ஒருவரிடம் சென்று
உங்கள் வறுமையைச் சொல்லி இழிவு படாமல்
இருக்க விரும்பினால், தவம் செய்யாத கயவர்கள்
பால் ஒரு போதும் சொல்லாதபடி தடுத்தாட்
கொள்ளும் அபிராம அம்பிகையின் பாதங்களைப்
புகலிடமாக அடையுங்கள். (கயவர்—தீயோர்;
கல்லாமை—பயிலாமை.)

மின்னா யிரம்ஒரு மெய்வடி
வாகி விளங்குகின்ற
தன்னாள் அகமகிழ் ஆனந்த
வல்லி அருமறைக்கு
முன்னாய் நடுங்கு மாய்முடி
வாய முதல்விதன்னை
உன்னா(து) ஒழியினும் உன்னினும்
வேண்டுவது) ஒன்றிலையே.

(55)

அபிராமித் தாயே! நீ ஆயிரம் மின்னல்கள்
சேர்ந்தாற் போன்ற வடிவுடையவள். உன்னு
டைய அடியவர்களுக்கு அக மகிழ்ச்சியைத் தரக்
கூடிய ஆனந்தவல்லி; வேதத்தின் ஆரம்பமாகவும்
இடையாகவும் முடிவாகவும் விளங்குகின்ற
முதல்வி. அத்தகைய சிறப்பமைந்த உன்னை
உயிர்கள் தம் மயக்கத்தால் நினைக்காமற் போ

னாலும், நினைத்திருந்தாலும் அதனால் உனக்கு
ஆகக்கூடிய பொருள் ஒன்றுமில்லை.

ஒன்றாய் அரும்பிப் பலவாய்
விரிந்து இவ் வுலகெங்குமாய்
நின்றாள் அனைத்தையும் நீங்கிநிற்
பாள்ளன்றன் நெஞ்சி னுள்ளே
பொன்றாது நின்று புரிகின்ற
வாஇப் பொருள் அறிவார்
அன்றா லிலையில் துயின்றபெம்
மானும்என் ஐயனுமே.

(56)

அபிராமி தேவி, பராசக்தி என்ற ஒரே வடி
வாகவும், வேறு பல சக்திகளின் வடிவமாகவும்
உலகெங்கும் நிறைந்து இருக்கிறாள். அவைகளி
லிருந்து நீங்கியும் இருக்கின்றாள். அத்தகைய
எம் பெருமாட்டி என் மனத்தகத்தே நீங்காது
இருக்கின்றாள். அருள் ஆட்சி செய்கின்றாள்.
இந்த அதிசயத்தை அறிந்தவர்கள் ஆலிலையில்
அறிதுயில் அமர்ந்த பெருமானும் என் தலைவ
னாகிய சிவபெருமானுமே ஆவர்.

ஐயன் அளந்த படியிரு
நாழிகொண்டு அண்டமெல்லாம்
உய்ய அறம்செய்யும் உன்னையும்
போற்றி ஒருவர்தம்பால்
செய்ய பசுந்தமிழ்ப் பாமாலை
யுங்கொண்டு சென்றுபொய்யும்
மெய்யும் இயம்பவைத் தாய்திது
வோஉன்றன் மெய்யருளே.

(57)

அபிராமித் தாயே! காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாம்பர
நாதர் அளித்த இருநாழி நெல்லைக் கொண்டு
முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் காமாட்சியம்மன்
என்னும் பெயரில் வளர்த்தாய். அதே சமயத்தில்
நான் ஒருவனிடம் சென்று உள்ளதையும்
இல்லதையும் சொல்லிப் பாடும்படி வைத்தனையே!
இதுவா உன் மெய்யருள்? விரைந்து எனக்கு
அருள் செய்வாயாக என்பது பொருள்.

அருணாம் புயத்தும்என் சித்தாம்
புயத்தும் அமர்ந்திருக்கும்
தருணாம் புயமுலைத் தையல்நல்
லாள்தகை சேர்நயனக்
கருணாம் புயமும் வதனாம்
புயமும் கராம்புயமும்
சரணாம் புயமும்அல் லாற்கண்டி
லேன்ஒரு தஞ்சமுமே.

(58)

வைகறையில், மலர்ந்த தாமரையினிடத்தும்
என் மனத் தாமரையிலும் வீற்றிருப்பவளே!
தாமரை மொக்குப் போன்ற மார்பகத்தையுடைய
தையலே! நல்லவளே! கருணை நிறைந்த உன்
கண் தாமரையும் முகத்தாமரையும், கரத்
தாமரையும் பாதத் தாமரையும் அல்லாமல்
வேறொரு புகலிடம் எனக்கில்லை. (அம்புயம்—
தாமரை.)

தஞ்சம் பிறிதில்லை ஈதல்லது)
என்றுன தவநெறிக்கே
நெஞ்சம் பயில நினைக்கின்றி
லேன்ஒற்றை நீள்சிலையும்

அஞ்சம்பும் இக்(கு)அலர் ஆகநின்
 றாய்அறி யார்எனினும்
 பஞ்சஞ்சும் மெல்லடி யார்அடி
 யார்பெற்ற பாலரையே.

(59)

நீண்ட கரும்பு வில்லும் ஐந்து மலர் அம்பு
 களும் கொண்ட அபிராமி அன்னையே! உன் தவ
 நெறியே அல்லாது அடைக்கலம் வேறொன்றில்லை
 யெனத் தெரிந்தும் உன்னுடைய தவ நெறிகளைப்
 பயிலாமலும், நெஞ்சத்தில் நினையாமலும் இருக்
 கின்றேன். பெண்கள் தாம் பெற்ற குழந்தை
 களைத் தண்டிக்கமாட்டார்கள். அதுபோல
 நீயும் என்னை வீணன் என்று புறக்கணிக்காமல்
 அருள் பாலிப்பாயாக.

பாலினும் சொல்லினி யாய்பனி
 மாமலர்ப் பாதம்வைக்க
 மாலினும் தேவர் வணங்கநின்
 றோன்கொன்றை வார்சடையின்
 மேலினும் கீழ்நின்று வேதங்கள்
 பாடும்மெய்ப் பீடம்ஒரு
 நாலினும் சாலநன் றோஅடி
 யேன்முடை நாய்த்தலையே.

(60)

அபிராமி அன்னையே! பாலைவிட இனிமை
 யான சொல்லை உடையவளே! திருமாலும் மற்
 றைத் தேவர்களும் வணங்கும் பெருமை பொருந்
 திய சிவபெருமானின் முடிமீதும் உன் மலர்ப்
 பாதங்களைப் பதித்துள்ளாய். நின் திருவடிக்கண்
 நின்று வேதங்கள் போற்றும் பிரணவ பீடங்களி

களிலும் பதித்துள்ளாய்: இன்று அடியேனது தலையின்மீது புனிதமான நின் பாதத்தைப் பதித்தனை; மேற்கூறியவற்றோடு ஒப்பிட நான் அவ்வளவு சிறந்தவனா? ஊடலைத் தீர்க்கும் பொருட்டு இறைவன் இறைவியின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினதாகக் கூறுவர்.

நாயே னையும்இங்(கு) ஒருபொரு
ளாக நயந்துவந்து
நீயே நினைவின்றி ஆண்டுகொண்
டாய்நினை உள்ளவண்ணம்
பேயேன் அறியும் அறிவுதந்
தாய்என்ன பேறுபெற்றேன்
தாயே மலைமக ளேசெங்கண்
மால்திருத் தங்கைச்சியே.

(61)

அபிராமித் தாயே! மலையரசன் மகளே! திருமாலுக்குத் தங்கையே! கீழ்ப்பட்ட என்னையும் ஒரு பொருளாகக் கருதி நீயாக வலிய வந்து எனக்குத் தெரியாமலே என்னைத் தடுத்தாட் கொண்டாய். பேய் போலும் சஞ்சலம் மிகுந்த நான் உன்னை உள்ளபடியே அறியும் அறிவைத் தந்தாய். நான் பெறுதற்கரியப் பேற்றைப் பெற்றேன்.

தங்கச் சிலைகொண்டு தானவர்
முப்புரம் சாய்த்துமத
வெங்கண் கரியுரி போர்த்தசெஞ்
சேவகன் மெய்யடையக்

கொங்கைக் குரும்பைக் குறியிட்ட
நாயகி கோகனகச்
செங்கைக் கரும்பும் அலரும்எப்
போதும்என் சிந்தையதே.

(62)

பொன்மலையை வில்லாகக்கொண்டு அசுரர்
களின் முப்புரங்களை எரித்தவனும், மதயானையின்
தோலையுரித்துப் போர்த்துக்கொண்டவனுமாகிய
சிவபெருமானது உடல் முழுவதும் குரும்பை
போன்ற மார்பகங்களால் குழைத்துக் குறியிட்ட
அபிராமி நாயகியே! உன் சிவந்த கைகளில் கரும்பு
வில்லோடும், மலர் அம்போடும் என் சிந்தையில்
எப்போதும் நிலைத்திருப்பாய். (குரும்பை —
தென்னை இளங்காய்)

தேறும் படிசில ஏதுவும்
காட்டின்முன் செல்கதிக்குக்
கூறும் பொருள்குன்றில் கொட்டும்
தறிகுறிக் கும்சமயம்
ஆறும் தலைவி இவளாய்
இருப்ப(து) அறிந்திருந்தும்
வேறும் சமயம்உண் டென்றுகொண்
டாடிய வீணருக்கே.

(63)

ஆறு சமயங்களுக்கும் தலைவியாக இருக்கக்
கூடியவள் அபிராமி அம்மையாகும். அவளே
அறிவற்றவர்கள் நற்கதியடைவதற்குச் சில நல்வழி
களைக் காட்டுபவள். அப்படியிருந்தும் சில வீணர்
கள் வேறு சமயங்களும் மெய் என்று கொண்டாடு
கின்றனர். இச்செய்கை, 'மலையை உடைத்து

விடுகிறேன் என்று மரத் தடியால் அதனைத் தாக்குவது' போன்றது. (ஆறு சமயங்களாவன; சைவம், வைணவம், காணாபத்தியம், கௌமாரம், சாக்தம், செளமாரம்,)

வீணே பலிகவர் தெய்வங்கள்
பாற்சென்று மிக்கஅன்பு
பூணேன் உனக்(கு)அன்பு பூண்டுகொண்
டேன்நின் புகழ்ச்சியன்றிப்
பேணேன் ஒருபொழு தும்திரு
மேனிப்ர காசமன்றிக்
காணேன் இருநில மும்திசை
நான்கும் ககனமுமே. (64)

அபிராமி அன்னையே! வீணாகப் பலிகொள்ளும் தெய்வங்களை நான் வணங்க மாட்டேன். உனக்கே அன்பு செய்வேன். உன் புகழையன்றி வேறொன்றையும் பேசேன். உன் திருமேனிப் பிரகாசத்தைத் தவிர விண்ணிலும் மண்ணிலும் நான்கு திசைகளிலும் வேறெதையும் காணேன்.

ககனமும் வானும் புவனமும்
காணவிற் காமன் அங்கம்
தகனமுன் செய்த தவப்பெரு
மாற்குத் தடக்கையும்செம்
முகனும்முந் நான்கிரு மூன்றெனத்
தோன்றிய முதறிவின்
மகனுமுண் டாயதன் றோவல்லி
நீசெய்த வல்பமே. (65)

அபிராமி வல்லியே! உனது துணைவராகிய சிவபெருமான் ஒருசமயம் கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதனை அண்டமும் வானமும் பூமியும் காணும்படியாக எரித்தார். அத்தகைய ஆற்றல் பெற்றவருக்கு நீ ஆறுமுகங்களும் பன்னிருகைகளும் சிறந்த ஞானமும் கொண்ட அழகனாகிய முருகனைப் பெறச் சக்தியைக் கொடுத்தாய். என்னே உனது அன்பு.

தடக்கை — முந்நான்கு = 12

செம்முகம் — இருமுன்று = 6

வல்லபம் ஒன்றறி யேன்சிறி
 யேன்நின் மலரடிச்செம்
 பல்லவம் அல்லது பற்றொன்றி
 லேன்பசும் பொற்பொருப்பு
 வில்லவர் தம்முடன் வீற்றிருப்
 பாய்வினை யேன்தொடுத்த
 சொல்லவ மாயினும் நின்திரு
 நாமங்கள் தோத்திரமே.

(66)

அபிராமித் தாயே! மேருமலையை வில்லாக உடைய சிவபெருமானின் இடப் பாகத்தில் இடங் கொண்டவளே! நான் கல்வியறிவு இல்லாதவன். ஆற்றல் பெற்றவனும் அல்லன்; சிறியவன். உன்னுடைய சிவந்த மலர்ப் பாதங்களையன்றி வேறு எதிலும் பற்றில்லாதவன் தீவினைமிக்கவன். நான் அளித்த இந்தப் பாமாலை சுவையற்றதாயினும் இதை ஏற்றருளுமாறு வேண்டுகிறேன்.

தோத்திரம் செய்து தொழுதுமின்
 போலும்நின் தோற்றம்ஒரு
 மாத்திரைப் போதும் மனத்தில்வை
 யாதவர் வண்மைகுலம்
 கோத்திரம் கல்வி குணம்குன்றி
 நாளும் குடில்கள் தொறும்
 பாத்திரம் கொண்டு பலிக்குழ
 லாநிற்பர் பாரெங்குமே.

(67)

அபிராமி அன்னையே! மின்னற்கொடிபோலும்
 ஒளிபெற்று விளங்கும் உன் திருமேனியைத்
 தொழுது தோத்திரம்செய்து கொஞ்ச நேரமாகி
 லும் மனத்தில் இருத்தி, தியானம் செய்யாத
 வர்கள், தங்களுடைய கொடை, சிறந்த குலம்,
 கோத்திரம், கல்வி, குணம் முதலிய யாவும் குன்றி
 வீடு வீடாகச் சென்று பிச்சை எடுப்பார்கள்.

பாரும் புனலும் கனலும்வெங்
 காலும் படர்விசும்பும்
 ஊரும் முருகு சுவையொளி
 ஊறொலி ஒன்றுபடச்
 சேரும் தலைவி சிவகாம
 சுந்தரி சீரடிக்கே
 சாரும் தவமுடை யார்படை
 யாத தனமில்லையே.

(68)

மண்ணும் மணமும், நீரும் சுவையும், நெருப்
 பும் ஒளியும், காற்றும் தொடு உணர்ச்சியும்,
 வானும் ஒலியும் என ஐம்பூதங்களும் அவைகளின்
 தன்மையுமாக ஒருங்கிணைந்து நிற்கும் தேவி அபி

ராமியே. அத்தேவியே சிவகாம சுந்தரி. அந்த அம்பிகையின் திருவடிகளே புகலிடம் என்று சார்ந்த தவமுடையவர்களுக்கு அடைய முடியாத செல்வம் வேறுஎதுவும் இல்லை. (ஊரும்-பொருந்தி நிற்கும். படையாத - பெறாத.)

தனந்தரும் கல்வி தரும்ஒரு
நாளும் தளர்வறியா
மனந்தரும் தெய்வ வடிவும்
தரும்நெஞ்சில் வஞ்சமில்லா
இனந்தரும் நல்லன் எல்லாம்
தரும்அன்பர் என்பவர்க்கே
கனந்தரும் பூங்குழ லாள்அபி
ராமி கடைக்கண்களே. (69)

கருமேகம் போன்ற கூந்தலையுடைய அபிராமி அம்மையின் கடைக் கண்கள், மெய்யடியார்களுக்கு செல்வத்தைக் கொடுக்கும். கல்வியைக் கொடுக்கும் ஒருபோதும் தளராத ஊக்கத்தைக் கொடுக்கும்; தேவ வடிவமும் கொடுக்கும். வஞ்சகமில்லாத உற்றார் உறவினர்களைக் கொடுக்கும். மேலும் எவை எல்லாம் நல்லனவோ அவை அனைத்தையும் தரும்.

கண்களிக் கும்படி கண்டுகொண்
டேன்கடம் பாடவியில்
பண்களிக் கும்குரல் வீணையும்
கையும் பயோதரமும்
மண்களிக் கும்பச்சை வண்ணமும்
ஆகி மதங்கர்குலப்
பெண்களில் தோன்றிய எம்பெரு
மாட்டிதன் பேரழகே. (70)

பண்ணும் விரும்புகின்ற குரல், வீணை தாங்கிய அழகிய கரங்கள், மார்பகங்கள் மண்மகள் மகிழும் பச்சை நிறம் ஆகியவற்றுடன் மதங்கள் குலத்தில் தோன்றிய எம்பெருமாட்டியின் பேரழகைக் கடம்பவனம் என்னும் மதுரையில் என் கண்கள் களிக்குமாறு யான் கண்டு கொண்டேன். (கடம்பாடவி — கடம்பவனம் என்னும் மதுரை. பாயோதரம்—மார்பகம்.)

அழகுக்கு ஒருவரும் ஒவ்வாத
வல்லி அருமறைகள்
பழகிச் சிவந்த பதாம்புயத்
தாள்பனி மாமதியின்
குழவித் திருமுடிக்கோமள
யாமனைக் கொம்பிருக்க
இழவுற்று நின்றநெஞ் சேயிரங்
கேள்உனக்கு என்குறையே.

(71)

அபிராமவல்லி எவருக்கும் இணையில்லாத திருமேனி அழகுடையவள். வேதப் பொருளில் திருநடம் புரிந்த சிவந்த பாதத் தாமரைகளை உடையவள்; குளிர்ந்த இளம்பிறையைத் தன் திருமுடியில் சூடிய கோமளவல்லி. இனிமையான கொம்பாகத் தேவி இருக்க நெஞ்சே உனக்கு ஏது குறை? குறையொன்றும் ஏற்படாது. (பாதாம்புயம்—பாதத் தாமரை.)

என்குறை தீரின்(று) ஏத்துகின்
றேன்இனி யான்பிறக்கின்
நின்குறை யேஅன்றி யார்குறை
காண்இரு நீள்விசும்பின்

மின்குறை காட்டி மெலிகின்ற
நேரிடை மெல்லியலாய்
தன்குறை தீரளங் கோன்சடை
மேல்வைத்த தாமரையே.

(72)

அகன்ற வானத்தில் தோன்றும் மின்னலைக்
காட்டிலும் மெல்லிய இடையினை உடையவள்
அபிராம வல்லி. எம்முடைய தந்தை சிவபெரு
மான் தன் குறைதீர, தனது திருமுடியின் மேல்
உனது பாதத் தாமரைபை வைத்துக் கொண்
டான். என் குறை தீருமாறு அந்தத் திருவடிகளைத்
துதிக்கின்றேன். அவ்வாறு துதித்த பின்னும் யான்
மீண்டும் பிறந்தால் அது உனது குறையே யன்றி
வேறு யார் குறை?

தாமம் கடம்பு படைபஞ்ச
பாணம் தனுக்கரும்பு
யாம்ம வயிரவர் ஏத்தும்
பொழு(து)எமக் கென்றுவைத்த
சேமம் திருவடி செங்கைகள்
நான் கு)ஒளி செம்மையம்மை
நாமம் திரிபுரை ஒன்றோ
டிரண்டு நயனங்களே.

(73)

அபிராம வல்லியின் மாலை கடம்பு; படை
ஐந்து மலர் அம்புகள். வில் கரும்பு, நெற்றிக் கண்
ணும் மற்ற இரண்டு கண்களும் அருள் தன்மை
கொண்டவை! நான்கு கரங்களும் செந்நிறமுடை
யவை. வயிரவர்கள் வணங்கும் நேரம் நள்ளிரவு.
உனக்குத் திரிபுரை என்ற பெயரும் உண்டு. நீ

எனக்கு மேலாக வைத்திருக்கும் செல்வம் நின்னு
டைய திருவடித் தாமரைகளேயாகும். (யாமம் —
நள்ளிரவு.)

நயனங்கள் மூன்றுடை நாதனும்
வேதமும் நாரணனும்
அயனும் பரவும் அபிராம
வல்லி அடியினையைப்
பயனென்று கொண்டவர் பாவையர்
ஆடவும் பாடவும்பொன்
சயனம் பொருந்து தமனியக்
காவினில் தங்குவரே.

(74)

முச்சுண் படைத்த சிவ பெருமானும், வேதங்
களும், திருமாலும், பிரமனும் போற்றித் துதிக்கும்
அபிராம வல்லித்தாயின் திருவடித் தாமரைகளைச்
சேர்தலே பிறவிப் பயன் என்று அடியார்கள் கருது
வார்கள். அவர்கள் இந்திர போகத்தையும் விரும்ப
மாட்டார்கள். அன்னையின் பாதசேவையே பெரி
தெனக் கொள்வார்கள்.

தங்குவர் கற்பகத் தருவின்
நீழலில் தாயரின்றி
மங்குவர் மண்ணில் வழுவாப்
பிறவியை மால்வரையும்
பொங்குவர் ஆழியும் ஈரேழ்
புவனமும் பூத்தஉந்திக்
கொங்கிவர் பூங்குழ லாத்திரு
மேனி குறித்தவரே

(75)

பெரிய மலைகளையும் உப்புக் கடலையும்
பதினான்கு உலகங்களையும் பெற்றெடுத்த
அபிராமித் தாயே ! மணம் வீசும் மலரணிந்த
கூந்தலை உடையவளே ! உனது திருமேனியை
இடைவிடாது மனதில் தியானிப்பவர், கேட்ட
வற்றைத் தருகின்ற கற்பக மரத்தின் நிழலையும்
பெற்று இன்புறுவர். தொடர்ந்து வரும் பிறவிப்
பிணியை அறுத்தெறிவர். பிறவிகளுக்குக் காரண
மான தாய்மாரும் இல்லாமல் போவார். (உவர்
ஆழி — உப்புக்கடல்.)

குறித்தேன் மனத்தில்நின் கோலம்எல்
லாம்நின் குறிப்பறிந்து
மறித்தேன் மறலி வருகின்ற
நேர்வழி வண்டுகிட்டி
வெறித்தேன் அவிழ்கொன்றை வேணிப்
பிரான்ஒரு கூற்றைமெய்யில்
பறித்தே குடிபுகு தும்பஞ்ச
பாண பயிரவியே.

(76)

வண்டு மொய்க்கும் தேனோடு கூடிய
கொன்றை மாலையை அணிந்த சிவபெருமானின்
இடப்பாகத்தை இடமாகக் கொண்டு தானொரு
பாதிதாக அமர்ந்தவளே ! பஞ்ச பாணங்களை
உடையவளே ! உன்னுடைய திருக்கோலத்தை
மனதில் தியானிக்கிறேன். உன்னுடைய திருவருளி
னால் யமன் வரும் வழியைக் கண்டு கொண்டேன்.
அவன் வராவண்ணம் வழியை அடைத்து
விட்டேன். (ஐங்களை — பஞ்ச பாணம். தாமரை

அசோகு, மாமுல்லை, சுருங்குவளை ஆகியவற்றின்
மலர்கள்.)

பயிரவி பஞ்சமி பாசாங்
குசைபஞ்ச பாணிவஞ்சர்
உயிரவி உண்ணும் உயர்சண்டி
காளி ஒளிரும்கலா
வயிரவிம் மண்டலி மாலினி
சூலி வராகியென்றே
செயிரவி நான்மறை சேர்திரு
நாமங்கள் செப்புவரே.

(77)

உன் அடியார்கள் உன்னை, வேதங்களில்
பயின்ற திரு நாமங்களாகிய பைரவி, பஞ்சமி,
பாசாங்குசை, பஞ்சபாணி, வஞ்சகர்களைப்
புடைத்து உண்ணும் சண்டி, காளி, வயிரவி, சூரிய
சந்திர மண்டலங்களில் வாழும் மண்டலி, கடம்ப
மாலையை அணிந்த மாலினி, சூலி, வராகி என்ற
பெயர்களுையெல்லாம் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்
லித் துதிக்கிறார்கள். (பாசாங்குசை — பாசத்தை
யும் அங்குசத்தையும் உடையவள்.)

செப்பும் கனக கலசமும்
போலும் திருமுலைமேல்
அப்பும் களப அபிராம
வல்லி அணிதரளக்
கொப்பும் வயிரக் குழையும்
விழியின் கொழுங்கடையும்
துப்பும் நிலவும் எழுதிவைத்
தேன்என் துணைவிழிக்கே.

(78)

அபிராமிவல்லியே! மாணிக்கச் செப்பு போல
வும் தங்கக் கவசம் போலவும் விளங்கும் மார்பகங்
களில் பூசும் மணமுள்ள சந்தனக் கலவை; அங்கே
புரளும் அணிகலன்கள்; சிறந்த முத்துக்கொப்பு;
வைரத்தோடு; அருளாட்சி செய்யும் கடைக்கண்
கள்; நிலவைப் போன்ற திருமுகம். இவையாவும்
கொண்ட. உன் திருவுருவையே என் மனத்தில்
இருத்தி, தியானிக்கிறேன்.

விழிக்கே அருளுண்(டு) அபிராமி
வல்லிக்கு வேதம்சொன்ன
வழிக்கே வழிபட நெஞ்சுண்(டு)
எமக்(கு)அவ் வழிகிடக்கப்
பழிக்கே சுழன்றுவெம் பாவங்க
ளேசெய்து பாழ்நரகக்
குழிக்கே அழுந்தும் கயவர்தம்
மோடென்ன கூட்டினியே.

(79)

அபிராமி அம்மையின் விழிகளில் என்றும்
அருளுண்டு. வேதமுறைப்படி அவளை வழிபட
எனக்கு நெஞ்சமும் உள்ளது. ஆகையால் பழியை
யும் பாவத்தையும் விளைவித்து பான் நரகக் குழி
யில் அழிந்து வாடும் பேதையர்களோடு இனி
எனக்கு என்ன தொடர்பு? அபிராமி அம்மையே
எனக்குச் சிறந்த துணையாவாள். (கயவர் - அறி
விலாப் பேதையர்.)

கூட்டிய வாஎன்னைத் தன்னடி
யாரில் கொடியவினை
ஓட்டிய வாஎன்கண் ஓடிய
வாதன்னை உள்ளவண்ணம்

காட்டிய வாகண்ட கண்ணும்
மனமும் களிக்கின்றவா
ஆட்டிய வாநடம் ஆடகத்
தாமரை ஆரணங்கே.

(80)

அபிராமி வல்லியே! பொற்றாமரையில் வாழும்
தேவியே! என்னை உன் அடியார்கள் கூட்டத்தில்
சேர்த்தாய். நான் செய்த கொடிய வினைகளை
ஒழித்தாய். ஒன்றுக்கும் பற்றாத எனக்கு உன்
உண்மை உருவை உள்ளபடியே கண்களுக்குத்
தெரியும்படி காட்டினாய். உண்ணைக், கண்ட
கண்களும் மனமும் பெருமகிழ்ச்சியில் திளைக்கின்
றன. இவ்வாறெல்லாம் என்னை நாடகம் ஆடச்
செய்தன. உன் அருள் தன்மையை நான்
எங்ஙனம் புகழ்வேன். (ஆடகம்—பொன்.)

அணங்கே அணங்குகள் நிற்பரி
வாரங்கள் ஆகையினால்
வணங்கேன் ஒருவரை வாழ்த்துகி
லேன்றெஞ்சில் வஞ்சகரோடு
இணங்கேன் என(து)உன(து) என்றிருப்
பார்சிலர் யாவரொடும்
பிணங்கேன் அறிவொன் றிலேன்என்கண்
நீவைத்த பேரளியே.

(81)

அபிராமித் தாயே! நீ என்னிடத்தில் வைத்த
பெருங்கருணையினால் நான் கள்ள நெஞ்சம்
உள்ளவரோடு சேரமாட்டேன். உலகத்திலுள்ள
மற்ற சக்திகள் எல்லாம் உன்னுடைய பரிவாரத்
தேவதைகளேயாகும். ஆதலால் நான் அவர்களை

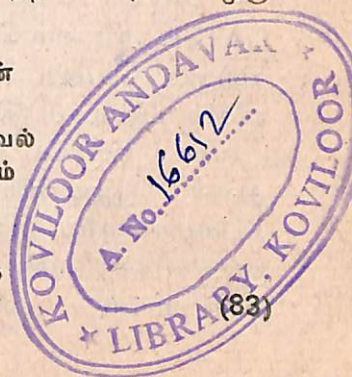
வணங்க மாட்டேன். ஒருவரையும் போற்றவும்
மாட்டேன். நான் அறிவிலியாயினும் என்னுடைய
தெல்லாம் உன்னுடையதே என்று இருக்கும் ஞானி
களோடு மட்டுமே இணங்கி வாழ்வேன்.

அனியார் கமலத்தில் ஆரணங்
கேஅகி லாண்டமும்நின்
ஒளியாக நின்ற ஒளிந்திரு
மேனியை உள்ளுதொறும்
களியாகி அந்தக் கரணங்கள்
விம்மிக் கரைபுரண்டு
வெளியால் விடினெங்ங், னேமறப்
பேன்றின் விரகினையே.

(82)

அபிராமி வல்லியே! வண்டுகள் மொய்க்கும்
தாமரை மலரில் வாழும் அம்மையே! எல்லா உல
கங்களும் உன்னுடைய ஒளியாக விளங்கப்
பேரொளி வீசும் உன் திருமேனியின் பேரெழிலை
நினைக்கும்தோறும் களிப்பின் மிகுதியால் அந்தக்
கரணங்கள் விம்மிக் கரைபுரண்டு பரவெளியாக
உள்ள ஆகாயத்தில் ஒன்றிவிடுகின்றன. இவ்வளவு
பேரருள் காட்டிய உன் தவநெறியை நான் ஒரு
போதும் மறவேன்.

விரவும் புதுமலர் இட்டுநின்
பாத விரைக்கமலம்
இரவும் பகலும் இறைஞ்சவல்
லார்இமை யோர்எவரும்
பரவும் பதமும் அயிரா
வதமும் பகீரதியும்
உரவும் குலிசமும் கற்பகக்
காவும் உடையவரே.

அபிராமி அன்னையே! உன்னுடைய மணம்
மிக்க திருவடித் தாமரைகளில் தேன்சிந்தும் புது
மலர்களைவைத்து, இரவு பகலாய் தியானம் செய்
யும் பெரியோர்களும் தேவர்களும் இந்திரப் பதவி,
ஐராவதம் என்ற தெய்வயானை, ஆகாய கங்கை
வலிமையுள்ள வஜ்ராயுதம், கற்பகச் சோலை
முதலியவற்றை முறையாகப் பெற்று பெருவாழ்வு
வாழ்கின்றனர். எனக்கும் அவ்வாறு அருள் செய்
வாயாக. (இமையோர்—கண்களை, இமைக்காத
தேவர்கள்.)

உடையாளை ஒல்கு செம்பட்டு
உடையாளை ஒளிர்மதிசெஞ்
சடையாளை வஞ்சகர் நெஞ்சடை
யாளைத் தயங்குநுண்ணூல்
இடையாளை எங்கள்பெம் மானிட
யாளைஇங்(கு) என்னைஇனிப்
படையாளை உங்களை யும்படை
யாவண்ணம் பார்த்திருமே.

(84)

அடியார்களே! அபிராமிதேவி என்னைப்
பண்டே அடிமை கொண்டவள்; இடையில் ஒசிந்து
நிற்கும் செம்பட்டை உடுத்தியிருப்பவள்; ஒளி
வீசும் பிறைச்சந்திரனைச் சடையின்மீது கொண்
டவள். வஞ்சகர்களின் நெஞ்சில் குடிகொள்ளா
தவள். நுண்ணிய இடையை உடையவள்; எம்
பெருமானாகிய சிவபெருமானின் இடப் பாகத்தில்
குடிகொண்டவள். இனி என்னை இவ்வுலகில்
பிறக்குமாறு வைக்கமாட்டாள்; அத்தகைய

தேவியைத் தொழுது போற்றி நீங்களும் இனி,
பிறவி எடுக்காதிருக்க தியானம் செய்யுங்கள்.

பார்க்கும் திசைதோறும் பாசாங்
குசமும் பனிச்சிறைவண்(டு)
ஆர்க்கும் புதுமலர் ஐந்தும்
கரும்புள்ளன் அல்லல்எல்லாம்
தீர்க்கும் திரிபுரை யாஸ்திரு
மேனியும் சிற்றிடையும்
வார்க்குங் குமுமுலை யும்முலை
மேல்முத்து மாமையுமே.

(85)

அபிராமி அம்மையே! நான் எத்திசையை
நோக்கினும் உன்னுடைய படைகளாகிய பாசமும்,
அங்குசமும் வண்டுகள் மறைந்திருக்கும் மலர்
அம்புகள் ஐந்தும், கரும்புலில்லும் என் துன்பங்
களையெல்லாம் தீர்க்கக்கூடிய திரிபுரையாகிய உன்
திருமேனி அழகும், சிற்றிடையும், கச்சையணிந்த
குங்குமம் தோய்ந்த மார்பகங்களும் அவைகளின்
மீது அசையும் முத்துமாலையும் என் கண்முன்
காட்சி தருகின்றன.

மாலயன் தேட மறைதேட
வானவர் தேடநின்ற
காலையும் சூடகக் கையையும்
கொண்டு கதித்தகப்பு
வேலைவெங் காலன்என் மேல்விடும்
போது வெளிநில்கண்டாய்
பாலையும் தேனையும் பாகையும்
போலும் பணிமொழியே.

(86)

பால், தேன், பாகு ஆகியவற்றைப்போல மிக இனிய மென்மையான மொழிபேசும் அபிராமித் தாயே! எமன்கோபித்து முத்தலைச் சூலத்தை என்மேல்விடும்போது திருமாலும், பிரமனும், வேதங்களும், மற்றை வானவர்களும் தேடியும் காணாத திருவடிகளையும் சங்கணிந்த கைகளையும் கொண்டு எனக்குக் காட்சித் தருவாயாக. (சூடகம்—கைகளில் அணியும் ஒருவகை அணி.)

மொழிக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாத
நின்திரு மூர்த்தி என்றன்
விழிக்கும் வினைக்கும் வெளிநின்ற
தால்விழி யால்மதனை
அழிக்கும் தலைவர் அழியா
விரதத்தை அண்டமெல்லாம்
பழிக்கும் படியொரு பாகம்கொண்
டானும் பராபரையே.

(87)

அபிராமி அம்பிகையே! நெற்றிக் கண்ணால் காமனை எரித்த சிவபெருமானது அழிக்கமுடியாத யோக விரதத்தை எவ்வுலகத்தவரும் பழிக்குமாறு அவரது இடப்பாகத்தில் இடங்கொண்ட அம்மையே! மன வாக்குகளுக்கு எட்டாத உன் திருவுருவம் என் கண்களுக்கு மட்டும் தோன்றி காட்சி யளிக்கின்றது. இது வியப்பல்லவா?

பரமென்று உனையடைந் தேன்தமிழேனும் உன் பத்தருக்குள்
தரமன்று இவனென்று தள்ளத்
தகாத தரியலர்தம்

புரம்அன்று) எரியப் பொருப்புனில்
வாங்கிய போதில்அயன்
சிரம்ஒன்று செற்கை யான்இடப்
பாகம் சிறந்தவளே.

(88)

பகைவர்களது முப்புரத்தை எரிக்க மேரு
மலையை வில்லாகக் கொண்டவரும், பிரம தேவ
னது தலைகளுள் ஒன்றைக் கிள்ளி அழித்தவரு
மான சிவபெருமானது இடப்பாகத்தில் சிறந்து
வீற்றிருக்கும் அபிராமி அம்மையே! யாரும்
துணையில்லாத நான், நீயே கதியென்று சரண
டைந்தேன். என்னைத் தகுதியற்றவன் என்று
ஒதுக்கிவிடாமல் அருள் செய்ய வேண்டுகிறேன்!
ஒதுக்கி விடுதல் உன் அருள் தன்மைக்கு இழுக்கா
கும். (தரியலர்—பகைவர்.)

சிறக்கும் கமலத் திருவேநின்
சேவடி சென்னிவைக்கத்
துறக்கம் தரும்நின் துணைவரும்
நீயும் துரியம்அற்ற
உறக்கம் தரவந்து) உடம்போடு)
உயிர்உற வற்றறிவு
மறக்கும் பொழுதென்முன் னேவரல்
வேண்டும் வருந்தியுமே.

(89)

சிறந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் செல்வி
யே! என்னுடைய உயிருக்கும் உடலுக்கும் தொ
டர்பற்று அறிவு மறதிமிகுந்து இருக்கும் வேளை
யில் உன்னுடைய சேவடி என்னுடைய சென்னியில்
படரவேண்டும். அதனின்றியும் பற்றின்மையை

அளிக்கும் உன்னுடைய துணைவரும் வந்து மோன நிலையில் நான் அறிதுயிலில் அமரும் பேற்றை அருளவேண்டும். (ஐந்து அவத்தைகளாவன: சாக்கிரம், சொர்ப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியா தீதம் என்பன. அவற்றுள் துரியம் என்பது தன் மயமாய் நிற்பது.)

வருந்தா வகைகள் மனத்தா
மரையினில் வந்துபுகுந்(து)
இருந்தாள் பழைய இருப்பிட
மாக இனினைக்குப்
பொருந்தா தொருபொருள் இல்லைவின்
மேவும் புலவருக்கு
விருந்தாக வேலை மருந்தா
னதைநல்கும் மெல்லியலே. (90)

அபிராமி தேவியே! பாற்கடலில் தோன்றிய அமிர்தத்தைத் திருமால் தேவர்களுக்குக் கொடுக்க மூலகாரணமாய் இருந்தாய். யான் பிறந்தும் இறந்தும் வருந்தாமல் இருக்க என் உள்ளத் தாமரையில் எழுந்தருளியுள்ளாய். ஆகையால் இனி எனக்கு எந்தவிதக் குறையும் இல்லை, (வேலை மருந்து—அமிர்தம்; விண்மேவும் புலவர்—தேவர்.)

மெல்லிய நுண்ணிடை மின்அனை
யாளை விரிசடையோன்
புல்லிய மென்முலை பொன்அனை
யாளைப் புகழ்ந்துமறை
சொல்லிய வண்ணம் தொழும்அடி
யாரைத் தொழுமவர்க்குப்
பல்லியம் ஆர்த்தெழு வெண்பக(டு)
ஊரும் பதம்தருமே. (91)

அபிராமி அம்மை மின்னல் போன்ற மெல்லிய இடையை உடையவள்; விரித்த சடைமுடியை யுடைய சிவபெருமானுடன் இணைந்து நிற்கும் மார்பகங்களை உடையவள்; பொன் போன்றவள்; இவ்வாறாகிய உன்னை வேத விதிப்படி வணங்குகின்ற அடியார்க்கும் அடியவர்கள், பலவகை இசைக் கருவிகள் இனிதாக முழங்கி வர வெள்ளை யானைமீது ஊர்த்து செல்லும் இந்திரப் பதவி முதலான செல்வங்களைப் பெறுவர். (வெண்பகடு—ஐராவதம் என்னும் வெள்ளை யானை, பல்லியம்—பல வாத்தியம்.)

பதத்தே உருகினின் பாதத்தி
 லேமனம் பற்றிஉன்றன்
 இதத்தே ஒழுக அடிமைகொண்
 டாய்இனி யான்ஒருவர்
 மதத்தே மதிமயங் கேன்அவர்
 போன வழியும்செல்லேன்
 முதத்தேவர் மூவரும் யாவரும்
 போற்றும் முகிழ்கையே.

(92)

மும்மூர்த்திகளும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும் போற்றித் துதிக்கின்ற புன்னகையை உடையவளே! என் மனம் பரிபாகம் பெற்று நைந்துருகி, உன் பாதங்களில் பற்றுமிக்கு, உன் ஆணைப்படியே ஒழுகுமாறு என்னை அடியவனாக்கி விட்டாய். ஆகவே இனி நான் வேறு மதத்தின் சிறப்பு கண்டு மயங்கமாட்டேன். அவர்கள் செல்லும் வழியிலும் செல்லமாட்டேன். (முதத் தேவர்—சிவன், திருமால், பிரமன்.)

நகையே இஃதிந்த ஞாலமெல்
 லாம்பெற்ற நாயகிக்கு
 முகையே முகிழ்முலை மாளே
 முதுகண் முடிவில் அந்த
 வகையே பிறவியும் வம்பே
 மலைமகள் என்பதுநாம்
 மிகையே இவள்தன் தகைமையை
 நாடி விரும்புவதே.

(93)

உலகமெல்லாம் பெற்றெடுத்த தலைவியாகிய
 அபிராமி அன்னையின் மார்புகங்களைத் தாமரை
 மொட்டு என்கிறார்கள். கருணை நிறைந்த கண்
 களை மான் கண்கள் என்கிறார்கள். முடிவில்லா
 தவள் என்று பக்தர்கள் கூறுகிறார்கள். அதன்றி
 யும் அவளை மலையரசன் மகள் என்றும் குறிப்
 பிடுகிறார்கள். இவை யாவும் ஒன்றுக்கொன்று
 மாறுபட்ட கூற்றுகள். நகைப்பிற்கு இட
 மானவை! இத்தகைய கற்பனைகளை நீக்கி அவ
 ளுடைய உண்மை நிலையை அறிந்து போற்ற
 வேண்டும்.

விரும்பித் தொழும்அடி யார்விழி
 நீர்மல்கி மெய்புளகம்
 அரும்பித் ததும்பிய ஆனந்த
 மாகி அறிவிழந்து
 சுரும்பிற் களித்து மொழிதடு
 மாறிமுன் சொன்னஎல்லாம்
 தரும்பித்தர் ஆவரென் றால்அபி
 ராமி சமயம்நன்றே.

(94)

அபிராமி அம்மையைப் பக்தியோடு விரும்பித் தொழும் அடியவர்களின் கண்களில் நீர் பெருகி, மெய்சிலிர்த்து, ஆனந்தம் ததும்பி அறிவு மறந்து, வண்டைப் போல் களித்து, உரை தடுமாறி, முன்பு சொல்லிய பித்தரைப்போல் ஆவார்கள் என்றால், அந்தப் பேரானந்தத்திற்குக் காரணமான அம்பி கையின் சமயமே மிகச் சிறந்ததாம். (சுரும்பு—வண்டு.)

நன்றே வருகினும் தீதே

விளைகினும் நான்அறிவ(து)

ஒன்றேயும் இல்லை உனக்கே

பரமனக்(கு) உள்ளஎல்லாம்

அன்றே உனதென்(று) அளித்துவிட்

டேன்அழி யாதகுணக்

குன்றே அருட்கட லேஇம

வான்பெற்ற கோமளமே.

(95)

அழியாத குணக்குன்றே! அருட் கடலே! மலை யரசன் பெற்ற கோமளமே! எனக்குச் சொந்தமானது என்று கருதியிருந்த எல்லாவற்றையும் அன்றே உனதாக்கிவிட்டேன். இனி நல்லதே வந்தாலும் தீயதே கிடைத்தாலும் நான் உணரத் தக்கது ஒன்றும் இல்லை. நான் உனக்கே பாரம். (கோமளம்—இளமை, மென்மை, அழகு; குன்று—அசைதல் இல்லாமைக்கும், கடல்—பெரும் பரப்புக்கும் உருவகங்களாயின.)

கோமள வல்லியை அல்லியந்
 தாமரைக் கோயில்வையும்
 யாமள வல்லியை ஏதம்
 இலாளை எழுதரிய
 சாமள மேனிச் சகலக்
 லாமயில் தன்னைத்தம்மால்
 ஆமள வும்தொழு வார்எழு
 பாருக்கும் ஆதிபரே.

(96)

அபிராமி வல்லி அழகும் இளமையும் மிக்க
 கோமளவல்லி; தாமரை மலரைக் கோயிலாகக்
 கொண்டு வீற்றிருக்கும் யாமளை. குற்றமற்றவன்.
 படத்தில் எழுத முடியாத பசிய எழில்மிகு
 திருமேனி உடையவன். சகல கலைகளிலும் வல்ல
 மயில் போன்றவன்; அத்தகைய அம்பிகையைத்
 தம்மால் முடிந்த அளவும் தொழுபவர்கள் ஏழ்
 உலகிற்கும் தலைவராவர். (ஏதம்—குற்றம். சாம
 ளம்—பசுமை நிறம்.)

ஆதித்தன் அம்புலி அங்கி
 குபேரன் அமரர்தங்கோன்
 போதிற் பிரமன் புராரி.
 முராரி பொதியமுனி
 காதிப் பொருபடை கந்தன்
 கணபதி காமன்முதல்
 சாதித்த புண்ணியர் எண்ணிலர்
 போற்றுவர் தையலையே.

(97)

புண்ணியம் பல இயற்றி அவற்றின் பயனைத்
 தமக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்ட சூரியன், சந்
 திரன், அக்கினி, குபேரன், இந்திரன், பிரமன், சிவ

பெருமான், திருமால், அகத்தியன், கந்தன், கணபதி, மன்மதன் முதலிய எண்ணற்றவர் எம் அபிராமி தேவியைப் போற்றித் துதிப்பர். (அங்கி—அக்கினி, புராரி—முப்புரங்களை அழித்த சிவன், முராரி—முரன் என்னும் அரக்கனை அழித்த திருமால்.

தைவந்து நின்னடித் தாமரை
சூடிய சங்கராக்குக்
கைவந்த தீயும் தலைவந்த
ஆறும் கரந்ததெங்கே
மெய்வந்த நெஞ்சின்அல் லால்ஒரு
காலும் விரகர்தங்கள்
பொய்வந்த நெஞ்சில் புகஅறி
யாமடப் பூங்குயிலே.

(98)

உண்மை பொருந்திய நெஞ்சைத் தவிர வஞ்சகர்களுடைய பொய் மனத்தில் நீ ஒருபோதும் புகுந்தறியாதவன். பூங்குயிலே! உன்னுடைய பாதத் தாமரையைத் தலையில் சூடிக்கொண்ட சிவபெருமானுடைய கையிலிருந்த தீயும் முடிமேல் இருந்த ஆகாயகங்கையும் எங்கே ஒளிந்து கொண்டன? (தைவருதல்—வருடுதல்; விரகர்—வஞ்சகர்.)

குயிலாய் இருக்கும் கடம்பா
டவியிடைக் கோலஇயல்
மயிலாய் இருக்கும் இமயா
சலத்திடை வந்துதித்த
வெயிலாய் இருக்கும் விசும்பில்
கமலத்தின் மீதன்னமாம்
கயிலா யருக்கு(கு)அன்(று) இமவான்
அளித்த கனங்குழையே.

(99)

கயிலையங்கிரித் தலைவனாகிய சிவபெருமானுக்கு அன்று இமவான் திருமணம் செய்து கொடுத்த உமையாகிய அபிராமிதேவி மதுரையில் குயிலாய் இருப்பாள். இமாமலையில் மயிலாய் இருப்பாள். சிதம்பரத்தில் ஞான சூரியனாய் இருப்பாள். திருவாரூரில் அன்னமாய் இருப்பாள்.

(கடம்பவனம் — மதுரை; விண்—சிதம்பரம்; கமலம்—திருவாரூர்; கனங்குழை—காதிற் குழையணிந்த அபிராமி.)

குழையைத் தழுவிய கொன்றையந்
தார்கமழ் கொங்கைவல்லி
கழையைப் பொருத திருநெடுந்
தோளும் கருப்புவில்லும்
விழையப் பொருதிறல் வேரியம்
பாணமும் வெண்ணகையும்
உழையைப் பொருதகண்ணும் நெஞ்சில்எப்
போதும் உதிக்கின்றவே.

(100)

இளந்தழையும் கொன்றை மலரும் இணைத்துத் தொடுத்த மாலையின் மணம் கமழும் மார்பகங்களையுடைய அபிராமி அம்மையின் மூங்கில் போலும் பசிய தோள்களும், கரும்பு வில்லும் ஒருவரை யொருவர் விரும்புமாறு செய்யும் மணமிக்க மலர் அம்புகளும், வெண்ணிறம் கரட்டும் புன்னகையும், மானையொத்த மருண்ட கண்களும் என் மனதில் எப்போதும் தோன்றுகின்றன. அத்திருவுருவை நான் வழிபடுகின்றேன். (குழை—

காதணி; கழை—மூங்கில்; உழை—மான்; வேரி—
மணம். வெண்ணகை—முத்துப் புன்னகை.)

நூற்பயன்

ஆத்தாளை எங்கள் அபிராம
வல்லியை அண்டமெல்லாம்
பூத்தாளை மாதுளம் பூநிறத்
தாளைப் புனியடங்கக்
காத்தாளை ஐங்கணை பாசாங்
குசமும் கருப்புனிலும்
சேர்த்தாளை முக்கண்ணி யைத்தொழு
வார்க்கொரு தீங்கில்லையே.

அபிராமவல்லி எங்கள் தாய்; எல்லா அண்டங்
களையும் பெற்றெடுத்தவள்; மாதுளம் பூப்போன்ற
நிறமுடையவள்; உலகமெல்லாம் காப்பவள்;
அழகிய கைகளில் பஞ்சபாணங்களையும் பாசத்தையு
ம் அங்குசத்தையும் கரும்பு வில்லையும் வைத்
திருப்பவள். மூன்று கண்ணுடையவள்; அந்த
அம்பிகையைத்தொழுபவர்களுக்கு எவ்வித தீங்கும்
உண்டாகாது. எல்லா நலன்களையும் பெற்றுப்
பல்லாண்டு வாழ்வார்.

அபிராமிபட்டரும் திருக்கடையூரும் சில அரிய தகவல்கள்

- அபிராமிபட்டரின் இயற்பெயர் “சுப்பிரமணியன்” என்பதாகும். அபிராமி அன்னையின் அருளைப் பெற்றதால் சரபோஜி மன்னரால் “அபிராமிபட்டர்” என அழைக்கப் பெற்றார்.
- திருக்கடையூரில் அபிராமி அன்னையின் ஆலயத்தில் இன்றும், ஆண்டுதோறும் தைமாதம் அமாவாசையன்று அபிராமிபட்டர் உற்சவம் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது.
- அபிராமிபட்டரின் தந்தை பெயர் அமிர்தலிங்க அய்யர். அவரின் புதல்வரான சுப்பிரமணியரே பின்னாளில் அபிராமிபட்டரானார். இவரின் புதல்வர் அமிர்தலிங்க அய்யர். இவருக்குப் பின்னர் இராமையா, மற்றும் சுப்பிரமணியன். இவர்களின் இன்றைய வாரிசாக இருப்பவர் நாராயண

அபிராமி அம்மை பதிகம்

கலையாத கல்வியும் குறையாத வயதும் ஓர்
கபடு வாராத நட்பும்
கன்றாத வளமையும் குன்றாத இளமையும்
கழுபிணி இலாத உடலும்
சலியாத மனமும் அன் பகலாத மனைவியும்
தவறாத சந்தானமும்
தாழாத கீர்த்தியும் மாறாத வார்த்தையும்
தடைகள் வாராத கொடையும்

தொலையாத நிதியமும் கோணாத கோலும் ஒரு
துன்பமில்லாத வாழ்வும்
துய்யநின் பாதத்தில் அன்பும் உதவிப் பெரிய
தொண்டரோடு கூட்டு கண்டாய்
அலையாழி அறிதுயிலும் மாயனார் தங்கையே!
ஆதிகடவூரின் வாழ்வே!
அமுதீசர் ஒரு பாகம்! அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி! அபிராமியே!

சாமி அய்யரின் புதல்வர் அமிர்தபாரதியே.
இவர் இன்று திருச்சியில் வாழ்ந்து வருகிறார்.
இவரின் இன்றைய வயது சுமார் 70.
இவருக்குக் குழந்தைகள் இல்லை.

- அபிராமிபட்டர் எழுதிய வேறு பாடல்கள்
கள்ளவாரணர் பதிகம்—10 பாடல்கள்,
அமிர்தகடே சுவரர் பதிகம்—10 பாடல்கள்,
கால சம்ஹார மூர்த்தி பதிகம்—10 பாடல்கள்.
கால சம்ஹார மூர்த்தி பின் முருகு வெண்பா-
10 பாடல்கள்.

அபிராமி அம்மை பதிகம்—22 பாடல்கள்.

- சரபோஜி மன்னர், “அபிராமி பட்டர்” என்ற
சிறப்புப் பெயரை வழங்கியதோடு ஏராள
மான நிலம், பொன் கொடுத்துச் சிறப்பித்து
அவர்தம் பரம்பரையினருங்குப் “பாரதி”
என்ற சிறப்புப் பெயரையும் வழங்கினார்.
- அபிராமி பட்டர் ஆரம்ப நாள் தொட்டு
திருக்கடையூரில் வாழ்ந்து வந்த மற்ற அந்
தனர்கள், ஒதுவார்கள், ஆலய பணியாளர்
களிடமிருந்து சற்று ஒதுங்கியே வாழ்ந்த
தோடு, அவர்களின் வெறுப்பையும் பெற்றிருந்
தார்.

- பெளர்ணமிக்கு “பூர்ணம் அமாவாசை” என்று கூறுவது சாஸ்த்திரப்படி சிறப்பானதாகும் என்றும், அதன் படியே சரபோஜி மன்னர் கேட்டபோது இன்று “பூர்ணம் அமாவாசை” என்று பட்டர் கூறியதாகவும், அது மன்னருக்கு அமாவாசை எனக் கேட்டதாகவும் மற்றவர்கள் பட்டரைப் பற்றி தவறான தகவல் தந்தாலேயும் மன்னர் கோபமுற்றதாயும் கூறப்படுகிறது.
- இன்று 70 வயதான பட்டரின் வாரிசாகத் திருச்சியில் வாழ்ந்து வருகின்ற அமிர்த பாரதிதை மாதம், திருவோணம் நட்சத்திரத்தில், அமாவாசையன்றுதான் பிறந்தார் என்பது ஒரு சிறப்பான செய்தியாகும்.
- சிலப்பதிகாரத்தின் இரண்டாவது நாயகியும், கோவலனின் மனங்கவர்ந்தவளுமான மாதவி பிறந்ததும் திருக்கடையூர். இன்று அவர் வாழ்ந்த இல்லத்தில் பஞ்சாயத்து அலுவலகம் இயங்கி வருகிறது.
- திருக்கடையூரில் மிகப் புராதனமான வைஷ்ணவக் கோயில் ஒன்றும் உள்ளது. அந்த ஆலயத்தில் சுவாமி அமிர்த நாராயணரும்—அம்பாள் அமிர்த வள்ளித் தாயாரும் அருளாட்சி செய்கின்றனர்.

- திருக்கடையூரில் மேல்வளாகத் தெருவில் 4-வதாக அமைந்துள்ள இல்லமே அபிராமி பட்டர் வாழ்ந்த இல்லம் ஆகும். இந்த இல்லத்தை சிவப்பிரகாச தேசிகர் என்ற ஓதுவார் விலைக்கு வாங்கினார். அந்த இல்லம் இன்று யாரும் பயன்படுத்தாது பூட்டிய நிலையிலேயே இருக்கிறது.

நன்றி

—சக்தி 1990

தீபாவளி மலர்

